Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 17 JEAN DE LA HIRE 5 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Piraţii din Tonkin

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

LEI 10.000 LEI

(în 3 premii de 5.000, 3000 şi 2.000 lei)

Se acordă cetitorilor CELOR 3 CERCETAŞI

Cari vor trimite deslegarea jocului de mai jos împreună cu cele zece cupoane cari vor apare în numerile viitoare ale *CELOR 3 CERCETAŞI*

Două regiuni ale acestei mări sunt în special brăzdate de năvi. Două linii de navigaţie o străbat: una de la marea la cealaltă tot de la marea la din în care ultim port nu se opresc de cât năvile care merg mai departe, fie în fie în în sau în insulele

I. In cercul de sus se văd o parte din cuvintele unui pasagiu din interesantul roman **„Cei trei Cercetaşi"**, în care unul din eroi se află într'o situaţie foarte critică. **Reconstituiţi rândurile din care fac parte aceste cuvinte!**

II. In dreptunghiul de jos este un fragment din acelaş roman, în care lipsesc numirile geografice. **Inscriţi în locurile libere aceste numiri, astfel ca să redaţi sensul complect al fragmentului!**

III. Cele şease titluri izolate din triunghiu sunt titularurile a şease capitole din acelaş roman. **Indicaţi — în ordinea alfabetică a titlurilor — numerele fascicolelor şi capitolelor ce poartă aceste numiri!**

PIRAȚII DIN TONKIN

CAPITOLUL I

Cu toate că Tonkinul face nominal încă parte din regatul Anamului, pus sub protectoratul francez, trebuie considerat ca o colonie, de oarece administrația sa e în prezent în mâinile Franței.

Tonkinul se împarte în două:

Regiunea Deltei, câmpie de aluviuni brăzdată de numeroasele brațe ale fluviului Roșu în centru și o regiune de câmpii de orez, foarte fertile, acoperită de orașe și sate, locuite de o populație foarte pacinică și muncitoare.

A doua parte, aceea a Tokinunului de sus e, dimpotrivă, o țară muntoasă cu păduri și desișuri.

Fluvii și râuri o brăzdează în toate direcțiile; și în unele puncte ținutul e extrem de sălbatec.

Fluviul Roșu, principalul curs de apă al Tonkinului merge pe o distanță de 400 kilometri de la frontiera chineză la mare.

Afluentul său principal e fluviul Negru, care izvorăște din China, se scoboară spre mare paralel cu fluviul Roșu și apoi se unește cu acesta. Pe malurile acestui afluent, dincolo de satul Muang-Te, într'o după amiazi călduroasă și umedă, o mică armată compusă din legionari și din câțiva trăgători anamiți se opri într'o râpă înaltă și largă, numită Sé-Ho.

Era comandată de un foarte tânăr locotenent anume Cordier, care era însoțit de cei trei cercetași italieni: Raimond Balsan, Marius Colombo și Jan Maria Callega, zis Jan Bart Cu dânșii era și negrul Zomba, care de mult timp împărtășea soarta lor aventuroasă.

Deveniți celebrii după ce trecuseră Atlanticul cu aeroplanul și apoi Africa ecuatorială și după ce avuseseră numeroase aventuri în insulele Java și Borneo, cei trei cercetași, cari aveau multă simpatie pentru Franța, de oarece doi din-

trei ei, Raimond și Jan Bart, aveau mame franceze, veniseră în Tonkin spre a se ralia la expediția trimisă de guvern împotriva piraților lui De Tham singurul obstacol la restabilirea păcii absolute în acea colonie franceză.

In ziarele găsite pe bordul corăbiei pe care se îmbarcaseră la Pontianak (capitala posesiunilor olandeze din Borneo) tinerii citiseră amănunte precise despre pregătirile acestei expediții militare.

După ce debarcaseră la Saïgon și se îmbarcaseră pentru Tonkin, plecaseră cu un vapor spre Hanoï, unde își exprimaseră guvernatorului dorința de a fi înrolați ca voluntari în actiunea împotriva lui De Tham.

Mulțumită faimei lor, răspândită de toate ziarele mondiale, guvernatorul, cu toate că nu-i primi ca voluntari, acceptase oferta lor de a participa la lupte și autorizase pe locotenentul Cordier din legiunea străină să-i ia cu dânsul împreună cu Zomba.

Coloana comandată de dânsul se compunea numai din vre-o treizeci de legionari și din cincizeci de trăgători anamiți.

Urcaseră cursul fluviului Roșu până la confluentul său, și de acolo, merseră drept spre Tonkin, urcând fluviul Negru până la Muang-Té.

Aci trupa se despărțise în două grupuri.

Un locotenent, cu zece legionari și patruzeci de trăgători anamiți se îndreptară spre sud-vest spre a efectua o mișcare de împresurare, cu scop de a lua latura de nord a râpei Sé-Ho, în împrejurimile căreia se spunea că era ascuns De Tham cu banda sa. Iar locotenentul Cordier cu douăzeci de legionari, zece trăgători anamiți, cei trei cercetași și Zomba continuară să urce fluviul Negru spre a ajunge direct la râpă.

Iar noi îi găsim tocmai aci, în momentul în care'și așezau tabăra, așteptând informațiile dela locotenent și oamenii săi.

Pe când sergentul Louis, brațul drept al lui Cordier, supraveghia instalarea pe râpa propriu zisă care se termina printr'o platformă și posta mai multe santinele dealungul malului râpos, locotenentul și cei trei tineri ajutau pe Zomba și pe caporalul Legal să ridice cortul în mijlocul platoului.

Marșul neîntrerupt de la răsăritul soarelui fusese foarte obositor.

Mergând unul după altul pe o potecă extrem de îngustă, străbătuseră păduri de bambuși gigantici, al căror frunziș des intercepta lumina și căldura soarelui.

Dar căldura se ridica și din terenul umed, umplând atmosfera de vapori saturați de miasme dătătoare de friguri

și erau nevoiți să se oprească adesea ca să scoată pe vreunul din oameni din marea de nămol în care se afundau uneori foarte adânc.

Cu toate că nu erau prea încărcați cu echipamente, totuși și puținele pe cari le aveau erau prea grele în asemenea condițiuni.

Și ajungând pe râpa spre care mergeau de atâtea zile, toți scoaseră un lung suspin de ușurare.

Chiar și sentinelele, ajunse la posturile lor, se grăbiră să-și pue arma de-oparte, să-și schimbe cămășile și să și le pue la soare să se usuce împreună cu bluzele și pantalonii; din fericire aerul pe stâncă era curat fiind continuu schimbat de vântul ce bătea din spre munții chinezi. Miasmele pestilențiale rămâneau jos.

Și cum timpul era foarte frumos și soarele încă sus scălda stânca cu razele sale, se simțiră toți înviorați.

In ranița pe care o ducea Zomba, cei trei cercetași aveau uniforme complete de schimb și cămăși noui de flanelă.

Imbrăcându-le, li se păru că în viața lor n'avuseseră mai bune.

Un legionar de vre-o patruzeci de ani, numit Malson, care era bucătarul trupei, le pregăti o cafea cu mult zahăr și rom. Și pe când toți oamenii, după ce-și băură cafeaua se întinseră la umbra micilor corturi, locotenentul, cercetașii și Zomba se întinseră și ei în dreptul cortului lor, aprinzându-și câte o țigară.

Sergentul Louis și caporalul Legal se îndreptară fiecare în direcții opuse spre a inspecta sectoarele din spre nord-vest și sud-est, cercetând cu agerele lor priviri deprinse să exploreze acele regiuni ale Tonkinului, mlaștinele, pădurea, terenurile necultivate, care formau împrejurimile râpei Sé-Ho.

Și, păziți de baionetele subalternilor lor, membrii statului major putură fuma și convorbi liniștiți, lucru pe care nu-l mai putuseră face de la plecarea din Hanoï.

Cei trei cercetași, deși foarte instruiți nu știau multe lucruri.

Cunoștințele lui Jan Bart, asupra Tonkinului erau aproape complete din punct de vedere geografic, dar erau lipsite de preciziune sub raportul istoric.

Și Cordier le promisese să-i pue în curent cu istoria cuceririi Tonkinului îndată ce vor ajunge în acele locuri.

După ce terminară de fumat unica țigară pe care și-o permiteau din când în când, Marius, totdeauna cel mai nerăbdător nu mai putu să tacă.

— Locotenente! A sosit momentul să-ți ții promisiunea. Mii de pipe ne-am mujat destul în mlaștinele chineze,

acum când ne-am mai uscat să nu vrei să ne împrospătezi memoria cu povestirile dumitale.

Raimond aprobă.

— Da, locotenente; am fi fericiți s'auzim din gura dumitale acele acțiuni militare cărora li se datorește cucerirea Tonkinului.

— Intr'adevăr, zise Jan Bart, cunoaștem numele comandantului Rivière, al amiralului Courbet, al bătăliei dela Sontay, dar nu cunoaștem nici un amănunt asupra acestei lupte.

Locotenentul zâmbi cu bunăvoință.

— Fiindcă suntem sub paza baionetelor putem într'adevăr povesti în liniște aceste fapte eroice, în care baionetele au jucat un rol atât de important.

Voi fi cât mai scurt, căutând în acelaș timp să fiu complet, nelăsând nimic din amănuntele cele mai interesante.

Să începem dar, cu prologul.

— Așa ! zise Marius. Incepe-o de la început.

Toți râseră și Cordier trăgând înc'odată din pipă zise cu vocea sa energică și simpatică:

— Ideea de a fonda o colonie pe coastele Indochinei, proectată sub Ludovic al XVI-lea, fu reluată în timpul Restaurației și pusă în execuție în timpul Imperiului al doilea:

Nu vă voi vorbi de această cucerire.

— Bravo ! zise Marius. Dac'o ei așa la galop ești sigur că vei termina repede.

— Dragă Marius, dar dacă v'ași povesti și istoria Cochinchinei mi-a trebuit ceasuri întregi. Acum ne ocupăm de Tonkin.

— Are dreptate ! zise Raimond zâmbind.

— Ah ! Dar am spus doar așa, ca să mai vorbesc, fiindcă nu pot sta mut prea multă vreme.

— De data asta ai spus un mare adevăr ! răspunse Jan Bart.

Locotenentul, amuzat și el de glumele pe care le schimbau cercetașii, continuă cu însuflețire:

— După ce Cochinchina fu cucerită fu nevoie să se prevadă crearea unor debușeuri. Un negustător francez, anume Dupuis procură ocazia dorită.

Dupuis urcase fluviul Roșu până la Mon-Hao, înapoindu-se la Hanoï în 1873.

In fața ostilității mandarinilor, dete dovada de energie și ocupă cu câțiva francezi, cari'l însoțeau, un sfert din oraș. Dar curtea din Hué, capitala Anamului, protestă împotriva acestei ocupații si Dupuis fu nevoit să părăsească Hanoï.

cis Garnier fu însărcinat să încerce o negociere între viceregele Tonkinului și Jean Dupuis.

Viceregele luă o atitudine ostilă fortificându-se în orașul Hanoï. Francis Garnier fu silit să întrerupă negocierile spre a lua armele și ocupă citadela la 20 Noembrie 1873. Acesta fu semnalul cuceririi întregei părți a Tonkinului cunoscută sub numele de Delta.

Anamiții, supunându-se ordinelor regelui Anamului, care se găsea la Hué, declarară că vroiau să trateze cu Francis Garnier cu privire la situația orașului Hanoï și a întregului Tonkin.

Francis Garnier, încrezător, se duse la întâlnire, dar își găsi moartea într'o cursă întinsă de Bandierele-negre.

— Mi-aduc aminte, strigă Marius, Bandierele-negre erau în fond, strămoșii actualilor piraţi cari au de șef pe De Tham.

— Tocmai, afirmă Cordier.

— Continuă, te rog ! zise Jan Bart, foarte interesat.

— După moartea lui Francis Garnier, locotenentul de vas Philastre, care'l înlocui, semnă în ziua de 5 Ianuarie 1874 cu regele Anamului un tratat, prin care Franța, obținând deschiderea pentru comerț a fluviului Roșu, recunoaștea autoritatea Anamului asupra Tonkinului și se obliga să evacueze Delta. Franța, ca compensație, promitea sprijinul său regelui Tu-Duc.

— Ce nume ciudat ! observă Marius.

— Oh ! cred c'aci toate numele sunt ciudate! replică Raimond.

— Asta da ! afirmă Jan Bart.

— Dar Tu-Duc îl trădă: el se alia cu hoardele Bandierelor-negre care invadară Tonkinul. Atunci, guvernatorul Cochinchinei trimise la Hanoï pe comandantul Rivière, care la 26 Aprilie 1882, adică la câțiva ani după moartea lui Francis Garnier luă după o luptă cu baioneta pentru a doua oară citadela Hanoï ; dar credincioși tacticei lor, Bandierele-Negre se ascundeau mereu; și, în loc să se poarte ca soldații se purtau ca niște simpli asasini.

Intinseră o cursă în care Rivière își găsi moartea. Dar în Franța, vestea asasinării comandantului, care era un erou, provocă indignarea unanimă, și un corp de expediție se formă acolo sub comanda generalului Bonet.

— Așa înțeleg și eu ! Mii de pipe ! Lucrul devine serios !

— Da; generalul Bonet, merse asupra orașului Hué, sub comanda supremă a amiralului Courbet !

tau, căci numele său e legat de toată istoria cuceririlor fra
ceze în Indochina, Cochinchina și Anam.

— Da, amiralul fu învingător pe toată linia, așa înc
regele Tu-Duc fu constrâns să ceară un armistițiu; și p
tratatul de la 25 August 1883 recunoscu protectoratul fra
cez asupra Anamului și al Tonkinului.

Amiralul Courbet avea deci mâinile libere de partea
namului și Cochinchinei; și îi rămase unicul scop de a
vinge Bandierele-Negre.

Bandierele-Negre erau retranșate în citadela Sontay.

Orașul căzu în mâinile noastre, și China, care revendi
pentru ea suveranitatea Anamului, fără a ține cont de T
Duc, semnă cu noi tratatul de la Tien-Tsin care recunoș
după cum îl recunoscuse și Tu-Duc, protectoratul franc

— Va să zică se terminase? întrebă Marius.

— De loc!

— Dar cum! exclamă Raimond. Din moment ce ex
tau două tratate cu regele Anamului și cu China, nu m
erau inamici!

— N'ar mai fi trebuit să fie dacă buna credință ar
fost de ambele părți.

— Desigur, zise Jan Bart — fură și alte trădări.

— Chiar așa. Ascultați: Bazat pe tratatul de la Tie
Tsin generalul Millot, comandantul trupelor de uscat, tr
mise o mică armată să ocupe Lang-Sonul. Și în cursul
cestei campanii avu loc celebra rezistență dela Tuyen-Qua
a comandantului Dominé asediat de Bandierele-Negre.

Dar inamicii erau atât de numeroși, încât chiar câ
comandantul fu eliberat victoria noastră nu fu completă
am fost nevoiți să evacuăm Lang-Song-ul.

— Mii de pipe! strigă Marius.

— Dar, cum nu ne văzuse niciodată retrăgându-ne, in
micul se temea de o cursă; și nebănuind că retragerea fu
sese provocată de împuținarea trupelor noastre decimate
febră și alte boli, Bandierele-Negre se retraseră precipita
părăsindu-și toate pozițiile ocupate.

Puse în curent, trupele noastre se înapoiară, reocupâ
locurile cucerite mai înainte de inamici.

Între timp, înaltul comandament intrase în negocieri
pace cu China.

Reușiră; și la 9 Iunie 1885 noul tratat fu definitiv r
tificat la Tiens-Tsin.

Dela data aceea Tonkinul prosperă mereu pe terenul
conomic și azi e una din cele mai bogate părți din posesiu
nile coloniale franceze; dar.

— E și un dar, se înțelege, comentă Jan Bart.

— Și care e ? întrebă maliţios, Marius.

Pariez că ghicesc.

— S'auzim.

Raimond se amuză să taie vorba lui Marius ; și răspunse în locul milanezului care rămase cu gura căscată.

— Dar, acest *dar* se numește piratul De-Tham.

— Chiar așa ! Piratul De-Tham a moștenit tot felul de a proceda al Bandierilor-Negre.

De ani de zile ne face un războiu continuu, viclean și feroce. Recrutează în China delicvenți de drept comun, hoți, asasini; în Anam și până si în Cochinchina înrolează toți suspecții cari pentru un motiv sau altul se tem de rigorile legii. Îi înarmează cu puști procurate de vechii boxeri chinezi ; și împărțind aceste trupe în mici bande le răspândește dela frontiera Chinei prin toate satele Tonkinului de sus.

Furturi, rapturi, asasinate, masacrări de sentinele, sau de posturi izolate, prădări de convoiuri, iată distracțiile sale obișnuite.

De mai multe ori Franța a trimes împotrivă-i trupe, dar niciodată atât de numeroase și cu un plan atât de precis ca acum. Dupăcum știți, noi facem parte, dintr'a mare mișcare, ce cuprinde sunte de kilometri ; și sperăm să împresurăm, una după alta, sau toate împreună, bandele lui De Tham și chiar pe el însăși.

— Bun ! comentă Marius. In ce privește istoria suntem perfect la curent si nu ne mai rămâne de cât s'așteptăm pe sublocotenentul Chicot cu informațiile sale, spre a înainta împreună cu dânsul.

— Tocmai ; dar ca să puteți avea un tablou sinoptic complet al coloniei noastre, voi ruga pe Jan Bart, atât de erudit în geografie, să ne dea caracteristicele principale ale Tonkinului.

— Foarte usor. Despre Tonkinul geografic ai vorbit chiar d-ta la început, locotenente, dar ai omis importanța economică.

Orezul care formează baza hranei tonchinezilor și e exportat în fiecare an, în cantități însemnate în China și Anam e produsul principal ; ați văzut chiar voi nenumăratele câmpuri de orez din această regiune.

— Intr'adevăr, aprobă locotenentul. Și e atât de important, încât când recolta e proastă cum s'a întâmplat în 1896 țara devine prada oribilei foamete. Dar, știi, dragă băiete că ești destul de bine informat asupra unei colonii care nu aparține țării d-tale ?

Jan Bart voia tocmai să-i răspundă că mama sa era franceză, dar o salvă de pușcă îi tăiă vorba și toți săriră drept în picioare.

Văzură ivindu-se în marginea platoului pe sergent care, apropiindu-se repede de Cordier îi spuse :

— Piraţii

CAPITOLUL II

Prizonierul

La arme ! strigă locotenentul Cordier.

Dar legionarii şi trăgătorii, deşteptaţi de detunătură se şi aliniaseră pe platou în faţa cortului ofiţerului, cu puşca la umăr, aşteptând ordinele.

— Care sentinelă a tras !

— Malson, domnule locotenent. După ce a servit cafeaua s'a dus să înlocuiască pe o sentinelă care avea un acces de friguri.

— Grav ?

— Nu domnule locotenent, căci toţi au răspuns la apel.

— Foarte bine, aşteptaţi aci şi verificaţi-vă încărcătura armelor.

Pe când Zomba, rămânea cu sergentul Louis, Cordier cu cercetaşii scoborîră coasta până ce întâlniră pe Malson, ascuns după o ridicătură de pământ.

— Asupra cui ai tras ? îl întrebă el.

— D-le locotenent, acum nu se mai vede nimic dar adineaori am tras asupra unui grup de cel puţin treizeci de indivizi cari treccau în fugă, colo prin luminişul care se vede la intrarea pădurii de bambu.

— Eşti sigur că sunt piraţi ?

— Foarte sigur. Am ochi foarte buni şi am văzut armele în mâinile acelor oameni.

— In ce direcţie au luat-o ?

— Spre stânga d-le locotenent.

— Bine. Sunt desigur în tufişurile acelea din marginea pădurii de bambu.

— Aşa presupun şi eu d-le locotenent.

— Ce facem ? întrebă Marius ?

— Oh ! o simplă recunoaştere. Din moment ce piraţii n'au răspuns la focul de armă al lui Malson, asta dovedeşte că nu vor să înceapă lupta.

Poate că s'au apropiat numai ca să ne atragă afară din râpa Sé-Ho, spre a ne întinde una din acele curse pentru care sunt renumiţi. Dar nu vom cădea în ea. Voi lăsa toţi oamenii pe platou şi noi vom merge să explorăm cu cea mai mare prudenţă, nelăsând să fim împresuraţi, în caz când ar lua ofensiva. Vorbind, părea că nu dă prea multă importanţă

Dealtminteri, și cercetașii știau din informațiile primite în ajun, pe când erau pe drum, dela șeful unui sat, om cu totul sigur și devotat, că grosul bandelor de pirați se găsea încă dincolo de granița chineză.

Deci, acei văzuți de Malson, nu puteau fi decât o avant-gardă în recunoaștere.

— Vedeți, spuse locotenentul, ași voi ca aceștia să informeze pe șeful lor de prezența noastră aci, în așa mod în cât, bazându-se că suntem puțini la număr să vie să ne atace.

Noi, adică Chico și eu, vom servi de momeală, făcând marșuri diverse prin sate, fără a ne ascunde scopul, pe când grosul expediției noastre vine în urmă făcând marșuri de noapte pe drumurile pustii și va putea să înconjoare toată regiunea Sé-Ho, fără să fie descoperită. Înțelegeți tactica,

Noi ceștilalți, rezimați pe poziția dela Lé—Ho, în jurul nostru efectiv. Dar, în jurul piraților toată armata, care va da asaltul, când voi pune să se aprindă un foc mare pe râpa Sé-Ho.

Ne vom apăra în așa mod, în cât banditii vor fi prinși între două focuri. Impinși spre noi, ne vor cădea în mână; dacă vor să fugă, trupele care-i înconjoară îi vor împiedica desigur și atunci, sper, că se va termina cu brigandajul din Tonkinul de sus.

— Ah ! rosti Raimond cu voce gravă, nu ne-ai vorbit încă până acum de acest plan general, locotenente.

— Aveam ordin să nu'l destăinuiesc nimănui înainte de a ajunge în râpa Sé-Ho. Acum când suntem aci, pot să vi'l spun.

Legionarul Malson a auzit și dânsul cuvintele mele și e autorizat să le repete, când ne mai fiind de gardă, se va reîntoarce printre camarazii săi.

— Am înțeles, d-le locotenent.

— Astfel că, observă Marius, dacă De Tham ne atacă înainte ca trupele noastre să fie concentrate în punctul nostru central, va trebui să le ținem piept până la sosirea lor.

— Chiar așa.

— Ni s'a dat deci, un post de onoare ?

— Da.

Și tânărul locotenent schimbă cu cercetașii o privire de mândrie eroică.

— Sunt fericit, zise Raimond, că reprezentantul guvernului francez, punându-ne sub ordinele dumitale, ne-a trimes în postul cel mai primejdios.

— Nu e el aacela căruia trebuie să-i mulțumiți ; guvernatorul Hanoï nu cunoștea planul de luptă.

Când colonelul află că veți merge cu mine, planul era

făcut și transmis în secret tutulor șefilor de coloană și nici nu putea fi schimbat.

Colonelul fu de părere, ca și mine, că erați demni de acest post primejdios.

— Și a avut dreptate ; mii de pipe : exclamă Marius.

— Atunci, dacă e așa, să nu mai stăm de vorbă, dragii mei prieteni și să ne coborâm spre pădure spre a vedea dacă inamicul se ascunde acolo.

Riscăm să primim câteva gloanțe, dar cunosc în deajuns procedeurile de luptă ale oamenilor lui De Tham ca să știu că nu se vor apropia în așa mod în cât să poată să tragă la sigur.

Cel mult dacă vom fi nevoiți să scoatem revolverul ca să tragem în vreun bandit ambuscat prin pădure. Și cum eu am răspunderea întregei acțiuni eu trebuie să fac această recunoaștere mai curând de cât oamenii mei.

D-le locotenent zise Raimond n'aveți de cât să mergeți înainte, noi vă vom urma.

— Nu-mi trebuie sabia. Mai mult m'ar încurca. Malson ia-o și atârn-o în cortul meu. Și o dete legionarului.

Cei trei cercetași n'aveau de cât o baionetă scurtă adaptabilă la carabina lor ; dar cum își lăsaseră armele în cort, scoaseră revolverele și urmară pe Cordier, care scoborînd panta se îndreptă spre câmpie.

Ce e drept, riscau să primească vreun glonț omoritor. Dar obișnuința pe care o avea Cordier de a urmări pe acei banditi printre tufișurile de bambu îl făcea să-i trateze cu un imens dispret. Mai știa că în fața legionarilor ei erau mult mai puțin siguri de cât în fața trăgătorilor anamiti.

Piratii recunosc pe legionari, nu după uniformă, care adeseori se confundă cu a trăgătorilor, dar după casca colonială înfășurată cu un val alb, pe când trăgătorii poartă un fel de pălărie în formă de umbrelă chinezească.

Din pricina asta francezii sunt numiti de dânzii : căștile.

Ajunși la poalele stâncii, care forma un fel de fortăreață naturală, porniră unul după altul pe o potecă printre bambusi

Cu urechea atintită și ochii cercetând în jur, făceau încet înconjurul stâncii dela nord-vest de unde veniseră spre sud- est.

Erau pe la jumătatea drumului când auziră un zgomot de fuga printre trestii.

Era un om un animal ?

— Ar avea haz, zise Marius, să fie un om și să-l putem prinde.

Cu obișnuita lui impulsivitate se repezi printre trestii,

urmat de cellalți trei, cărora inima le bătea de emoția pe care o simte vânătorul când urmărește vânatul.

Pierduseră din vedere pe Marius, dar se țineau după dânsul, luându-se după zgomotul pe care-l făcea strecurându-se printre trestii și ierburi.

Și auziră deodată un strigăt.

— Mii de pipe !

— Ce-o fi ? se gândi Raimond.

Nu se mai auzi nici un alt zgomot și vocea lui Marius era triumfătoare.

Se precipitară și văzură pe Marius urcat pe pieptul unui individ căruia îi ținea brațele întinse în cruce ; auzindu-i venind, întoarse capul, fără să se miște și zise, râzând :

— Nu-mi scapă, n'aveți grijă ! Dar, bine că ați sosit, căci nu voiam să-i dau drumul. Dar miroase așa de urât încât mi-era frică să nu mă asfixieze.

Acel incident care ar fi putut fi tragic devenea foarte vesel.

Marius se ridică și putură constata că aveau într'adevăr, de face cu un pirat. Mica haină neagră, pantalonii largi, picioarele goale, pușca de fabricație germană, cuțitul și măciuca atârnate la brâu, precum și aerul viclean toate aceste particularități erau bine cunoscute locotenentului Cordier.

— Bravo Marius, te felicit. Ai prins pe unul din oamenii lui De Tham, mai mult ca sigur. Și adresându-se în limba anamită omului întins pe jos :

— Ridică-te și urmează-ne !

In acelaș timp Jan Bart luă briganduluj pușca, iar Raimond măciuca. Omul, cu chipul pocit și sălbatec nu părea nici rușinat nici înspăimântat. Impasibil și rece, lăsă să i se lege mâinele și porni pe drumul ce i se arăta.

Iar, mergând, Cordier spunea celor trei cercetași cari escortau pe prizonier

— E tocmai cum mi-am închipuit.

Oamenii pe cari i-a văzut Maison formau o avantgardă, care, surprinsă de a se vedea atât de aproape de noi, n'a avut curajul să ne atace și a luat-o la fugă. Acesta, mai puțin sprinten, sau întârziind cine știe din ce cauză, a rămas în urmă și cu acel fatalism al chinezilor, n'a opus rezistență, văzându-se prins. Pe de altă parte, oamenii ăștia ne cunosc. Ei știu bine că riscă mai puțin lăsându-se să fie prinși, decât rezistând, când nu sunt în număr destul de mare. Dacă luptă îi ucidem ; dacă se predau, știu bine că nu-i omorîm, nici nu-i torturăm, cum fac ei cu prizonierii noștri ; și mai știu că pot evada, dacă au curaj, răbdare și ingeniozitate din închisorile din Hanoi.

— Dar, observă Raimond. Cred că, de data asta, acesta

se înșeală ; nu e instituit regimul militar pentru această expediție ?

— Așa e, ai dreptate ! colonelul a proclamat legea marțială ; și trebuie să împușcăm pe toți prizonierii.

— Cred și eu, mii de pipe ! Are dreptate colonelul, căci trebuie să se sfârșească o dată cu toți briganzii ăștia !

— Asta e mai mult ca sigur. Zise Jan Bart.

Și vorbind astfel, ca și când ar fi fost la o simplă plimbare, ajunseră la o mică distanță de poalele stâncii. După zece minute de urcuș pe panta cea mai puțin repede, ajunseră în fața trupelor, care așteptau aliniate sub comanda sergentului Louis.

Cordier dete ordinul să se reia ocupațiile întrerupte de acea alarmă, ceeace însemna că fiecare soldat, afară de sentinele, putea să doarmă, să fumeze, să-și curețe cismele, să-și coase nasturi, să facă însfârșit ce vrea.

Și hotărî să ia imediat interogatorul prizonierului afară din cort, la ultimele raze ale soarelui ce apunea.

Pe când oamenii pregăteau masa de seară, cei patru francezi formară un fel de tribunal. Dar cercetașii, nu luară parte de cât ca asistenți pasivi, de oarece nu înțelegeau limba anamită.

Prizonierul însă, nu răspunse la niciuna din întrebările ce i se puseră.

Desigur, dreptul locotenentului de a-l împușca era absolut. Dar, se gândi că nu folosea la nimic și că se putea ca a doua zi acel om să vorbească, dacă i se promitea indulgența judecătorilor din Hanoï, indulgență pe care o acordau totdeauna prizonierilor cari dădeau informații prețioase pentru planul militar.

Dete deci ordin ca prizonierul să fie pus, cu mâinile și picioarele legate, sub paza unei sentinele într'unul din corturi.

— Poate că o fi mut ! observă Marius. I-am sărit în spate, l-am trântit jos, m'am urcat pe el și nici n'a deschis gura.

— Oho ! mut ! și locotenentul începu să râdă. Ar fi ușor să-i deslegăm limba, dac'am fi pirați ca el și nu soldați ai unei națiuni civilizate ! Ar fi deajuns să-i legăm picioarele între doi țăruși bătuți în pământ, să aprindem focul la câți va centimetri și să împingem cărbunii încetul cu încetul așa în cât să i le prăjim.

Și vă jur că înainte ca să 'nceapă să i se frigă carnea ar vorbi ! Dar astea sunt metode pe care noi nu le întrebuințăm ; și cmul ăsta care nu e mut va vorbi numai atunci când va voi !

— Dacă va voi ! conchise Raimond.

Un legionar și Zomba aduseră patru gamele în care era niște carne conservată cu fasole albă.

Locotenentul era învățat cu astfel de prânzuri. Cei trei cercetași mâncaseră și mai prost chiar ; și cum nu mai luaseră nimic dela amiazi, înghițiră cu poftă, exclamând cu convingere :

— Extraordinar ! Delicios !

Ca băutură avură apă zaharisită și cu câteva picături de rom.

Apoi se luară toate dispozițiile pentru noapte, îndoindu-se sentinele : se interzise de a se aprinde cea mai mică lumină, nici chiar un chibrit ; și statul major se culcă sub cortul cel mare pe paturi din frunziș de bambu, pe când Zomba se culcă pe prag după moda arabă, lăsând să-i cadă capul pe piept și dormind un somn de copil.

Noaptea trecu fără incidente : la fiecare oră sentinelele se schimbau sub supravegherea sergentului Louis și apoi a caporalului Legal.

La miezul nopții, deșteptat de Malson, care'și terminase rondul, Cordier făcu un rond, care'l mulțumi, și se întoarse sub cort, unde se culcă alături de cercetași cari nici nu se treziseră.

Când soarele lumină platoul, sergentul Louis sună deșteptarea pe mutește, adică în modul următor ; Plecându-se asupra fiecărui om îi aplică un pumn bun în spate. Se mulțumi însă să zguduie numai puțin pe Cordier și cercetași, cari învățați cu acest fel de deșteptare matinală, deschiseră ochii și se sculară.

Și cum, în ajun, înainte de a urca râpa își umpluseră bidoanele cu apă, aveau cu ce să-și facă tualeta indispensabilă. Și la ceasornicul lui Marius. regulat după soare, după cum spunea el, erau ceasurile șapte când toți fură gata.

Se gândiră imediat la marele eveniment din ajun : prizonierul.

— Il voi interoga înc'o odată, zise Cordier, după ce bă cafeaua.

— Să sperăm că noaptea l-a sfătuit, după cum se spun și îl va face să vorbească, zise Raimond.

— Să sperăm, dar mii de pipe ! dacă ne-o spune cine știe ce palavre, nu știu zău, locotenente, cum o să-ți dai seama.

— Așa e ! zise Jan Bart.

— Aveți dreptate dintr'un anumit punct de vedere. Dar cu un asemenea raționament nu s'ar mai interoga nimeni nici odată. Vom judeca adevărul și mincluna, confruntându-le cu informațiile pe care le avem din altă parte.

Zomba aducea, surâzător, o gamelă plină cu cafea și pa-

tru cescuțe foarte curate, în care țăncăneau, dupa cadența pașilor săi, bucățelele de zahăr.

Turnară cafeaua în cești, mestecând cu degetul în lipsă de linguriță și sorbiră cu poftă ; apoi se îndreptară spre cortul prizonierului.

Sentinela, care fusese schimbată în cursul nopții, se dete un pas înapoi și ofițerul dete la parte pânza care forma ușa.

Dar, scoase o exclamație și se dete înapoi înmărmurit.

— Cortul e gol !

— Gol ! mii de pipe ! Dar atunci prizonierul ?

Jan Bart și Raimond care alergaseră în dosul cortului, reapărură zicând :

— Prizonierul nu e nicăeri !

Sergentul și caporalul, chemați în grabă, indicară pe oamenii, care făcuseră de gardă. Dar aceștia nu știau altceva de cât că păziseră intrarea.

Erau excelenți soldați și nu se putea presupune că adormiseră.

— ar mii de pipe ! Să nu'l fi observat sentinelele mai e cu putință ; a putut să se furișeze pe din dos ridicând pânza cortului, dar era solid legat de mâini și de picioare !

— A trebuit deci să se deslege ! reflectă Jan Bart.

— Vezi bine ! conchise Raimond.

Examinară cortul, pe dinăuntru și pe dinafară și se cunoștea foarte bine că se strecurase pe sub pânză, între doi țăruși cari o țineau întinsă.

— Trebue să presupunem, zise ofițerul cu ton iritat, că banditul s'a târît cu mâinile și picioarele legate ca o șopârlă.

— Desigur, afirmă Raimond, cu mișcări foarte lente și prudente e o manevră care se poate face fără zgomot.

A putut deci să iasă fără să fie văzut de sentinelă, care făcea în fiecare moment înconjurul cortului, întrebuințând ore întregi ca să se târască pe platou, făcând pe mortul ori de câte ori se apropia de sentinelă.

Dar, asta e o mișcare ce se poate face la șes, târându-te ca șopârlele. dar nu ca să scobori o râpă.

E o pantă atât de repede încât prizonierul neputându-se ține cu mâinile, s'ar fi rostogolit până'n fund deplasând pietrele și dând alarma.

Acest raționament era just și toți fură de aceeași părere.

Dar, când ajunseră în marginea râpei, urmând urmele până în acel punct. fură nevoiți să constate că se terminau acolo și că nu era nici un indiciu care să arate în ce mod scoborîse prizonierul de pe stâncă în vale.

— Ei bine, știți ce ?.... Eu cred... incepu Marius

— Ce crezi tu ? întrebă Raimond.

— Eu cred că prizonierul, era un tip în genul acelui

toudini, pe care l-am văzut la Roma, ți-aduci aminte, Raimond ? Și tu, Jan Bart ?

— Da, da, la teatrul Politeama Margherita.

— Tocmai.

— Acest om legat cu zeci de metri de frânghie cu nte de noduri, cu lanțuri și cătușe polițienești, în trei minu-, se desfăcea din toate aceste legături prin câteva contor-luni ale corpului.

Locotenentul era preocupat și acea presupunere i se păru plauzibilă de oarece, încrnutând sprâncele, zise :

— Nu poate fi de cât așa. Am făcut o greșală.

Ar fi trebuit să-l pun afară, să-l leg bine de doi pari solizi l să postez lângă el două sentinele cu consemnul de a nu-l ierde din vedere.

— Ei bine, reluă Raimond, după ideea lui Marius iat-o l pe a mea.

Toți îl priviră, de oarece tonul lui fusese foarte grav.

— Ideea mea e că prizonierul s'a lăsat să fie prins de bună voie.

— De bună voie ? exclamă ofițerul ?

Se prea poate !

— De la început mă mirase faptul că un pirat să rămâie atât de izolat de banda sa și să se lase să fie prins, cu atât mai mult cu cât îi era foarte ușor, văzându-se urmărit, să se întoarcă și să tragă asupra celui care'l urmărea.

Impasibilitatea și tăcerea acelui bandit, modul cum s'a lăsat să fie prins îmi făcea impresia unui lucru stabilit mai dinainte; dar era ceva atât de vag în cât nu mi-a venit să vă vorbesc de ea. Acum faceți ca mine: amintiți-vă cele mai mici indicii și-mi veți da dreptate. O repet: s'a lăsat să fie prins ca să-și dea seama de forțele noastre, să audă convorbirile noastre, căci nimic nu ne dovedește că nu înțelege cel puțin franceza.

După o clipă de tăcere, Cordier se bătu pe frunte.

— E adevărat, acum îmi dau și eu seama că nu poate fi decât așa. Din fericire, aseară, n'am vorbit despre operațiile noastre militare, nici de împresurarea pe care o pregătesc ai noștri.

— Din fericire ! repetă Jan Bart.

— Deci, observă Marius, să nu ne îngrijim. Evadarea individului nu va avea consecințe grave ; în fond e mai bine că ne-a scăpat de prezența sa, căci am fi fost nevoiți când începea lupta, să-l împușcăm, neavând cine să-l păzească.

— Vezi bine ! Trebuia împușcat căci așa era ordinul colonelului.

— Înțeleg, dar e cam supărător; nu se bătuse cu mine,

nu se apărase, în fond nu făcuse nici o acțiune vădit ostilă și să-l împuști... spun drept că...

— Dar, ar fi fost datoria mea !

— Ai dreptate ! zise Raimond. Și apoi, noi nu suntem îndreptățiți nici să aprobăm nici să desaprobăm: suntem soldații dumitale, ne-am fi supus ca niște soldați chiar dacă ne-ai fi desemnat să facem parte din plutonul de execuție.

Jan Bart aprobă.

— E și firesc! strigă Marius. Am spus așa ca să te consolez doar de fuga prizonierului, locotenente.

Raimond și Jan Bart râseră; și locotenentul, recăpătându-și buna dispoziție exclamă :

— Ce băiat bun și Marius ăsta ! Intoarce totdeauna lucrurile ca să le prezinte sub un aspect frumos; așa zic și eu! Cu el nu poți nici odată să fii rău dispus.

— Și nu e mai bine, locotenente ? La ce-ar servi să ne văicărim ? Și unde mai pui că trebuia să-l și hrănim înainte de a-i împușca, ceeace ne-ar fi împuținat proviziile.

Poate că împrejurările ne vor sili să ne reducem rațiile și nu ne-ar fi convenit să hrănim o gură mai mult, fie chiar pentru douăzeci și patru de ore.

Cuvintele înțelepțești ale milanezului închiseră incidentul, care, totuși pentru Cordier era un motiv de îngrijorare.

După toate aparențele se găseau în centrul operațiilor banditilor.

Și cum prizonierul informase desigur pe De Tham, trebuiau să se aștepte dintr'un moment într'altul ca bandele acestuia să vie să atace mica trupă franceză.

Dar, aceasta făcea parte din planul general și Marius se folosi de prilej ca să demonstreze că evadarea prizonierului fusese un mijloc excelent de a atrage în cursă pe oamenii piratului; cunoscând forțele exacte ale micei garnizoane desigur că nu vor mai ezita s'o atace.

CAPITOLUL III

Flăcările în noapte

Pentru mai multă precauțiune sentinelele fură dublate și niciuneia nu i se permise să scoboare de pe stâncă în câmpie, de teamă să nu cadă învre-ocursă, prin desișurile de bambuși, unde puteau fi ușor masacrați.

Dar sentinelele nu semnalară nimic suspect.

De mai multe ori ofițerii și cercetașii, cercetară cu ochianele lor râpa și câmpia. Dar nu descoperiseră nimic. Era deci foarte posibil ca planul piraților să nu prevadă un atac imediat.

Marius pronta de liniștea din lagăr ca să dirijeze operațiile culinare din ziua aceia.

Mulțumită fanteziei și experienței sale reuși să prepare cu mijloacele materiale limitate de care dispunea, două menu-uri suculente.

Era aceeași carne conservată, era aceeași fasole, dar gătite cu sosuri atât de diverse ca gust și culoare încât îți puteai închipui că mâncai cu totul altă carne și alte legume.

Pe de altă parte, ca să impresioncze și mai mult imaginația, Marius, avusese grija să scrie pe câteva foi de hârtie scoase din carnetul lui Raimond niște liste de mâncăruri care făceau să le lase gura apă. Bineînțeles numirile desemnau în fond, aceiași carne conservată cu fasole albă, dar diversele sosuri fuseseră obținute de Marius cu puțin piper și niște bulion rămas pe fundul unei sticle găsite întâmplător în raniță unui legionar.

Bineînțeles, prânzul fu găsit excelent și fiecare „fel" de mâncare extraordinar !

Astfel, mulțumită bunei dispoziții și fanteziei inimitabilului Marius acea zi de așteptare fu înveselită așa încât să se risipească toate temerile pe care, fără voie, le nutrea fiecare.

Spre marea satisfacție a locotenentului Cordier, Marius fu acela care se însărcina cu opera meritorie de a-i distra și de a-i amuza înainte de luptă și reuși atât de bine încât seara, când fură postate sentinele, iar restul trupei se culcă, fiecare era vesel și mulțumit și comenta încă, râzând, extraordinarul prânz la care luaseră parte.

Prima parte a nopței trecu liniștită. Sergentul Louis, care dormise în timpul zilei asigură schimbul regulat al sentinelelor.

Făcea tocmai al doilea schimb, cam pe la mijlocul nopței și ședea în fața cortului, când observă un punct luminos care nu era o stea. Nu se putea confunda cu lumina unei stele. Intr'adevăr, pe când stelele, strălucind și sclipind formau în spațiu un punct de o formă invariabilă, lumina aceia se lungea aci orizontal, aci vertical. Aceste schimări erau, ce e drept atât de slabe încât trebuiau ochii extremi de ageri ai lui Louis ca să le observe.

Sub ofițerul nu mai avu nici o îndoială. Acea lumină era artificială. Observând-o încă zece minute se convinse că lumina aceea se mărea încetul cu încetul și înainta în direcția râpei Sé-Ho.

Dar regiunea din jurul râpei era absolut deșartă pe o rază de cel puțin douăzeci de kilometri și cel mai apropiat sat, compus din câteva colibe de pescari, se găsea la douăzeci de kilometri.

Lumina misterioasă era în josul fluviului, pe malul opus. Pe când sergentul Louis privea nemișcat, îngroșându-se și înaintând acea stranie lumină el auzea venind din aceiași parte zgomote surde și neînțelese.

Deodată lumina se stinse.

Sergentul aștepta nedumerit ca să se convingă că lumina dispăruse deabinelea, când, în fundul cerului întunecat, se ivirâ o mulțime de mici lumini mobile, care, judecând după distanță, trebuiau să fie totuși foarte mari.

Două, sau trei minute, subofițerul ezită.

Apoi, deoarece flăcările se măreau din ce în ce și mica lumină de la început se reaprinsese, apropiindu-se, între fluviul Negru și pădurea de bambuși, își zise:

— Mă duc să scol pe locotenent. Se ridică, făcu câțiva pași, intră sub cort, bătu pe umăr pe ofițer și pe când acesta se deștepta îi zise:

— D-le locotenent, e ceva nou.

Întocmai ca jandarmii cari dorm cu un singur ochi, Marius dormea cu o singură ureche.

Deci, urechea trează, auzi cuvintele sergentului și Marius se sculă dintr'o săritură odată cu ofițerul.

La săritura lui Marius, și Raimond și Jan Bart se treziră.

Astfel că în momentul în care locotenentul Cordier ieșea de sub cort cu casca și cu armele, și cei trei cercetași îl urmară, îmbrăcați și gata înarmați.

Și cum Zomba, care dormea în fața cortului fusese deșteptat și el de pașii sergentului, nu găsi nimic mai bun de făcut, decât să se scoale și să-i urmeze.

Ajunși la marginea platoului, cei trei cercetași, locotenentul Cordier și Zomba priviră cu curiozitate imensele flăcări care se întindeau acuma pe o distanță de cel puțin un kilometru.

— Dar e o pădure care arde ! zise Marius cu jumătate glas.

— Nu cred, răspunse locotenentul Cordier. M'am orientat și constat că locul unde se văd flăcările e acela pe unde trebuia să treacă sublocotenentul Chicot spre a ne ieși înainte.

Locul de unde țâșnesc flăcările e un platou prelung ce se înalță deasupra fluviului Negru și în acel punct se găsește un sat anamit, al cărui Ban-Biène, un fel de primar sau șef al satului, e unul din cei mai credincioși prieteni ai noștri, de pe frontiera chineză.

Și mă tem de un lucru...

— De ce lucru te temi, locotenente ? îl întrebă Raimond.

— Mă tem că pirații, știind cât de devotat ne e primarul

Si-Fong, să nu-i fi invadat și incendiat satul. Și cred că zgomotul surd auzit de sergent erau strigătele de spaimă și de groază ale anamiților și urletele furioase ale incendiatorilor.

— Trebuie să le venim în ajutor, zise Jan Bart, cu obișnuita lui generozitate.

— Imposibil ! răspunse Cordier, căci nu pot părăsi postu. și trebuie să rămân pe stâncă până ce întreg corpul de expediție se va fi concentrat aci.

Și-apoi, noi am ajunge acolo, când totul ar fi terminat, dacă nu cum-va s'o fi terminat chiar de acum !

Dar, ceeace mă îngrijește mai mult, nu e soarta locuitorilor, totdeauna expuși, — și ei o știu foarte bine ; — ci pericolul care amenință pe sublocotenentul Chicot și pe oamenii săi, cari trebuiau să treacă prin sat ca să se aprovizioneze, de oarece erau toți convinși că piraților erau încă departe.

— Deci, zise Marius, nu vom fi aprovizionați nici noi, de oarece sublocotenentul Chicol nu va găsi alimente în satul incendiat și va risca să cadă în vreo cursă întinsă de piraţi.

— Chiar așa, afirmă locotenentul Cordier.

Presupunerile acestea erau atât de grave, încât timp de câteva minute, domni o tăcere apăsătoare.

Colo, în depărtare, flăcările păreau mai puțin înalte, dar se întindeau din ce în ce mai mult.

Desigur, dacă satul ardea, casele anamite erau deacum distruse și focul se întindea în toate părțile. Aceasta explica întinderea flacărilor și scăderea înălțimii lor.

Deodată Raimond exclamă :

— D-le locotenent, am o idee.

— Oho ! exclamă Marius.

— Bun ! aprobă Jan Bart.

Și cei trei cercetași se apropiară unul de altul, lipindu-se umăr la umăr.

Stau astfel aliniați în fața locotenentului Cordier și a sergentului Louis cari îi priviau.

— Vorbește ! zise locotenentul.

[1] Iată reluă Raimond.

Conform planului colonelului, concentrarea coloanei noastre cu aceea a sublocotenentului Chicot pe stânca Sé-Ho e un lucru de mare importanță.

— Desigur ! răspunse locotenentul.

Singuri n'am putea resista nici măcar jumătate din timpul cât am putea, în unire cu sublocotenentul Chicot și oamenii săi.

Afară de asta coloana lui Chicot are mai ales însărcina-

rea de a vesti satele de cele ce se vor întâmpla și de a ne aduce provizii.

Cât timp vom fi fără vești despre cele ce face Chicot avem de ce să fim îngrijorați, și dacă mâine sau cel mai târziu poimâine, Chicot nu e aci, nu știu cum o să facem ca să ne mai întreținem existența.

— E deci de cea mai mare importanță să știm dacă Chicot e în conflict cu pirații, dacă putem conta pe dânsul, sau dacă trebuie să renunțăm la un ajutor din partea lui, fie în ce privește oamenii, fie în privința proviziilor ?

— Desigur ! continuă Cordier. Dac'aș putea ști toate astea înainte de mâine seară am putea toată ziua de mâine să colindăm prin împrejurimi ca să căutăm vânat, rădăcini și banane.

După calculele mele, aceste excursii pentru aprovizionare nu vor mai fi posibile de cât vreo patruzeci și opt de ore ; peste trei zile nu vom mai putea, deoarece bandele lui De Tham vor fi concentrate în jurul nostru și nu vom putea să ne mișcăm, având în fața noastră forțe cu mult superioare a lor noastre.

Două zile încă putem să mai intrăm în conflict cu mici bande izolate, ca cea pe care am văzut-o alaltăeri ; e vorba de câteva focuri de pușcă care nu vor face prea mult rău și nu vor schimba întru nimic poziția noastră.

Dar, mai târziu, dacă va trebui să luptăm cu trupe mai numeroase am putea pierde pozițiile pe care trebuie să le păstrăm și aceasta ar fi năruirea întregului nostru plan ; atunci situația ar fi terbiliă.

— E tocmai cum mă gândeam, zise Raimond.

Și acum iată ideea mea, D-le locotenent. E foarte simplă, după cum veți vedea. Marius, Jan Bart, eu și Zomba suntem obisnuiți să umblăm prin desișuri și păduri virgine noaptea sau ziua ; e un lucru pe care l-am făcut de sute de ori. Deci cred că noi cătesi patru am putea pleca imediat și prin mlaștini s'ajungem la satul care arde colo și să culegem știri, nu numai despre trecerea piraților, dar și informații precise despre prezența sau absența locotenentului Chicot.

Am putea chiar să mobilizăm pe anamiți care vor fi supraviețuit catastrofei și să strângem cu ajutorul lor provizii de tot felul pe care să le aducem aci.

Și-apoi,, în caz de pericol, carabinele noastre ar aduce un real serviciu sublocotenentului Chicot, mult mai apreciabil de cât dac'am sta aci fără să facem nimic.

Iată ideea mea ; sper că ne veți permite s'o punem în practică și că Marius și Jan Bart sunt cu totul de părerea mea :

— Cred și eu ! ideea ta e minunată dragul meu ! Așa ceva e pentru noi. Începusem să ruginesc pe stânca asta.

— Marius are dreptate, conchise Jan Bart cu obișnuita-i gravitate.

Experiența pe care am căpătat-o în Africa ne face apți să îndeplinim misiunea solicitată de Raimond pentru noi.

Locotenentul n'avu puterea să răspundă imediat. Era încremenit.

Ideea lui Raimond, misiunea reclamată în mod atât de modest de cei trei cercetași era ceva colosal.

Se gândise și dânsul să trimită, pe câțiva din oamenii săi spre sat, ca să facă exact ceeace propusese Raimond. Dar respinsese imediat acel gând, fiindcă a trimite pe cineva prin mlaștini și bambuși, spre un sat incendiat și ocupat probabil de pirați, era a-l trimite la moarte.

Fără îndoială, dacă înainte de a muri reușeau, avantajul pentru mica coloană concentrată pe stânca Sé-Ho era imens, dar ereau 99 de probilități contra una singură ca întreprinderea să nu reușească ; și a nu reuși însemna a muri.

Iată de ce, în fața acestei propuneri eroice, locotenentul rămase înmărmurit.

Cât pentru sergentul Louis, vechi soldat deprins cu actele de bravură, fu totuși atât de emoționat încât ochii i se umplură de lacrimi.

Dar, în fața acelei tăceri, Marius izbucni cu tonul lui glumeț și nerăbdător :

— Ei bine, D-le locotenent, cât timp vă veți mușca mustățile n'o să putem pleca ; ne trebuie o permisiune mai precisă.

— Bravi băeți ! Dar e cu putință să vă gândiți să faceți un lucru ca ăsta ?

— Cum dacă e posibil ! Dar e ceva foarte natural, zise Raimond. Vă asigur că-l vom duce la bun sfârșit.

— Da, dar vă duceți să înfruntați un pericol spre care n'așI fi trimes pe nici unul din legionarii mei.

— Cred și eu ! observă Jan Bart. Legionarii d-voastră acupă mai mult loc de cât noi. Noi ne vom strecura nevăzuți și neauziți pe când ei n'ar putea să se miște fără să nu facă zgomot și să fie descoperiți.

— Da, da, mii de pipe! nu uitați D-le locotenent că am fi capabili, profitând de faptul că suntem așa de slabi să ne ascundem într'o trestie de bambus.

Știți cum procedăm ?

Luăm o secure, despicăm bambusul, ne strecurăm înăuntru și'l închideți la loc. Pirații trec, neștiind că cei trei bambuși sunt locuiți și, după ce au trecut, eșim și pornim binișor la drum. Nu e atât de greu, după cum vedeți !

— Şi cu Zomba ce faceţi ? întrebă locotenentul, făcându-se că râde ca să-şi ascundă emoţia violentă de care era cuprins.

— Zomba ? La naiba ! dacă vă închipuiţi că ăsta ne încurcă ?...

Zomba îşi scoate bluza şi pantalonii şi îi ascunde într'un tufiş ; se caţără pe un arbore de care se atârnă cu picioarele şi, de jos, oricine îl poate lua drept o maimuţă.

La astfel de argumente nu se putea răspunde. Locotenentul era învins. Şi presimţind aceasta, Raimond insistă :

— Vă rugăm lăsaţi-ne să plecăm, nu e vorba numai de siguranţa coloanei d-voastră, dar şi de izbânda întregului plan al colonelului. De vreme ce ne-a lăsat în postul cel mai periculos, asta înseamnă că ştia că puteam fi de folos.

Dacă ne lăsaţi să plecăm, vom face armatei serviciul pe care colonelul l'ar fi aşteptat din partea noastră, dac'ar fi cunoscut situaţia.

— Foarte bine ! exclamă Marius. Raimond vorbeşte ca un diplomat. După un astfel de discurs nu vă mai rămâne altceva, domnule locotenent, decât să ne spune-ţi : Hai, căraţi-vă de aci !

Veselia lui Marius învinse ezitările locotenentului, care cântări toate probabilităţile pro şi contra. Trimiţând pe cercetaşi şi pe Zomba însemna a-i expune la cea mai grozavă moarte, căci piraţii erau de o cruzime rafinată.

Dar, la lumina blândă a lunii, acele figuri exprimau atâta încredere şi îndrăsneală în cât Cordier se lăsă convnis.

— Ei bine, declară el cu glasul tremurându-i fără voe de emoţie, vă autorizez să plecaţi. Nu vă dau ordine nici instrucţiuni ; las totul la imaginaţia voastră atât de fecundă. Dacă izbutiţi întreaga armată vă va datora succesul final. Dar, dacă veţi muri îmi voi imputa moartea voastră până la ultima suflare, întocmai ca un tată care şi-ar fi părăsit fiii.

— Un tată ! exclamă Marius, râzând, ca să înlăture slăbiciunea provocată de înduioşarea ce-i cuprindea fără voie, dar d-ta n'ai de cât douăzeci şi şase de ani, dragă d-le locotenent, nu eşti de cât fratele nostru mai mare !

— Ei bine ! Să ne îmbrăţişăm ca nişte fraţi.

Deschise braţele şi schimbară sărutarea frăţească a soldaţilor cari merg spre victorie sau spre moarte.

Cinci minute după aceea, înarmaţi din cap până'n picioare, cei trei cercetaşi şi Zomba scoborau de pe stânca Sé-Ho, pierzându-se în noapte.

CAPITOLUL IV

Cei trei cercetași se sacrifică

Bine înțeles Raimond luase, ca de obicei, comanda micului grup.

Când ajunseră pe o potecuță care șerpuia prin pădurea de bambuși în direcția fluviului Negru, Raimond o luă în fruntea coloanei, Marius al doilea și Zomba în arrièregardă. Spre a avea mâinile libere ca să dea la o parte numeroasele și continuele obstacole naturale purtau pușca în bandulieră, iar securea și browning-ul în teaca lor, atârnate la centură. Pălăria de pâslă era solid legată cu o curelușă pe sub bărbie și n'aveau nici un fel de bagaj. N'aveau la ei afară de arme decât cartușiera cu care erau învățați de atâta vreme.

Părăsind lagărul la unu noaptea ajunseră pe malurile fluviului la trei, și în regiunile acelea între orele 3 și 3½ se ivesc primele raze ale soarelui. Aci li se înfățișă un obstacol, la care se gândiseră tot drumul ; fluviul negru despărțea regiunea stâncei Sé—Ho de cea ocupată de satul incendiat. Raimond declară :

— V'ați gândit desigur și voi, la fluviul acesta și la imposibilitatea de a-l trece cu piciorul ; spune-ți deci, ce sunteți de părere să facem ?

— Căpitane, răspunse Zomba, făcând salutul militar ; e idee bună în cap la negru !.....

— Aho ! zise, râzând Marius, s'o auzim ! nu prea ai des idei și nu riști să capeți vreo meningită, dar când le ai, apoi sunt bune ; hai dă-i drumul Zomba !

Zomba mulțumi cu un surâs afectuos și continuă :

— Noi tăiere bambu, mari bambu, face plută în cinci minute și apoi noi urcare pe plută...

— Am înțeles. Nu insistare... răspunse Raimond, imitându-i felul de a vorbi. Scoateți securele și doborîți bambuși!

Ideea bravului negru era foarte simplă și le-ar fi venit și celorlalți, dacă el nu le-ar fi luat înainte.

Dar cercetașii aveau delicatețea de a-l lăsa pe bunul Zomba, — când eșea din rolul său de servitor și soldat supus, sore a participa la deliberările generale, exprimându-și o părere oarecare, — să creadă că ei n'ar fi găsit-o atât de repede.

Aceasta bucura pe bravul negru, răsplătindu-l de devotamentul său incomparabil, absolut și de care dase dovadă adeseori.

In mai puțin de cinci minute trestiile de bambu fură doborâte, cu alți bambuși transversali și, cu ajutorul unor liane fură legate toate la un loc și consolidate cu un adaos de ramuri uscate ; și se îmbarcară pe pluta pe care Zomba o di-

riaz pieziș în spre celălalt mal, servindu-se de un bambu mai lung de cât celelalte în loc de prăjină.

Și debarcară pe malul opus, pe un tren extrem de accidentat, care mergea urcând mereu până la un șir de munți ce formau vaste platouri succesive ; în marginea de răsărit a acestor platouri se aflase satul, care fusese incendiat.

Cercetașii nu regretau că eșiseră din regiunea mlăștinoasă prin care înaintau atât de greu. Dar dacă solul pe care mergeau acuma oferea mai puține dificultăți, în schimb prezenta și pericole mai mari. Era bântuit de tigri. Și tigrul tonkinez e extrem de sălbatic, îndrăsnet și feroce.

Persecutat de anamiți cărora le distruge turmele, nutrește pentru om o ură teribilă. Și nu arare ori se întâlnește pe drumurile Tonkinului corpul vreunui anamit pe jumătate devorat.

Indată ce tigrul descoperă pe trecătorul singuratic, îl urmărește, îl doboară la pământ, atacându-l pe neașteptate și îl sfâșie înainte de a se putea apăra.

Dar valoroșii tineri erau obișnuiți să sfideze fără frică asemenea pericole : văzuseră lucruri și mai grozave pe când străbătuseră Africa.

De aceea nu se preocupară prea mult de tigri, ci căutară să facă cât mai puțin zgomot posibil ca să nu fie auziți de piați, în caz când ei ar fi fost pe aproape.

După ce urcară prima colină, imediat după fluviul negru, fură nevoiți să se oprească în fața unei prăpastii adânci care îi separa de a de a doua colină, mult mai înaltă.

— Mii de pipe ! observă Marius, dacă prăpastia asta ar fi largă numai de vreo doi metri am putea face un salt ca să trecem de partea cealaltă; dar așa, nici cel mai bun acrobat n'ar putea.

— Iar ca să ne scoborîm din locul în care ne găsim e iarăși imposibil-; stânca e absolut verticală.

— Trebue să căutăm alt loc mai prielnic ca să trecem, zise Raimond. Zomba și Marius duceți-vă spre dreapta, Jan Bart și cu mine vom merge spre stânga și îndată ce unul din noi va găsi un drum bun de scoborît, va trimite pe tovarășul său să vestească pe ceilalți doi.

— Înțeles ! zise Marius. Haidem Zomba !

Cei patru se despărțiră și plecară în sensuri opuse. Dar nu se pierduseră încă din vedere, când Marius se întoarse și cu glas conținut, dar destul de tare ca să fie auzit de ceilalți doi strigă :

— Ohe !

Raimond și Jan Bart se întoarseră și văzură pe Marius chemându-i cu gesturi mari. Se întoarseră în grabă și constatară că prăpastia, de și tot atât de repede, se strâmta atâta

în cât n'avea mai mult de doi metri lărgime. Era tocmai ceeace-i trebuia lui Marius ca să sară.

Dar Jan Bart, plecându-se asupra precipițiului încruntă fruntea și zise :

— Pe Sf-ta Fecioară : Nu trebuie să greșim saltul, căci dacă unul din noi cade în fundul prăpastiei desigur că nu se mai întoarce.

Raimond și Marius se plecară și ei și priviră în jos.

Crăpătura era adâncă și neagră și se auzea apa căzând din stâncă în stâncă

— Brr ! făcu Marius, Jan Bart are dreptate nu e recomandabil, să facem un salt colo jos !

— Ar fi un salt în eternitate ! zise Raimond.

— Urâtă gaură ! zise Zomba, ca în totdeauna concis.

— Importantul ar fi să știm, zise Raimond, dacă cealaltă margine nu se va nărui sub picioarele noastre din pricina violenței saltului.

— Nu cred, zise Jan Bart și marginea cealaltă trebuie să fie de piatră ca și aceasta.

— Mii de milioane de pipe ! întrerupse Marius, nu conversând o vom sări. Eu încep !

Ear tocmai să-și facă vânt, când Zomba îl opri.

— Eu încep primu. Daca eu cade în gaura, nu e rău mare.

— O tu răspunse Marius. Asta n'ar dovedi nimic. Tu ai picioarele de două ori mai lungi ca ale noastre.

— Eu, răspunse Zomba de partea cealaltă primești cercetași în brațe !....

— Iată o idee excelentă ! aprobă Raimond. Sări, Zomba!

Un salt de doi metri pentru negru era un mic joc. Nici nu-și făcu prea mult vânt și cu, picioarele lipite, fără cea mai mică sforțare, sări dincolo de prăpastie. S'ar putea crede că doi metri nu erau prea mult nici pentru cercetași. Dar, trebuie să ne gândim că erau echipați, înarmați, încărcați cu câte o sută douăzeci de cartuse și că marșul din zilele precedente și plictiseala imobilizării pe stânca Sé-Ho îi obosise și enervase.

Și ceva mai mult, acel salt nu'l făceau ca să se distreze, dacă nu-l reuseau însemna pentru ei moartea.

In asemenea condițiuni cei doi metri făceau cât patru și a-i trece dintr'o săritură era destul de greu pentru ca ideia lui Zomba să nu fie primită cu o unanimă mulțumire.

Marius își luă pentru a doua oară avântul, când un incident de o gravitate neprevăzută îl opri din nou.

— Zomba ! strigă brusc Raimond, atenție ! un tigru.

Și pe când oprea pe Marius, cu o mână. Raimond arăta

un tufiș dincolo de prăpastie la vreo treizeci de metri de Zomba.

Toți se întoarseră în direcția arătată și văzură un tigru enorm vărgat cu negru, care sta gata să sară.

Zomba și cercetașii întinseră în acelaș timp carabinele și erau să tragă asupra tigrului, când Jan Bart strigă :

— Nu ! nu trageți ! Zomba, puneți baioneta !

Zomba se supuse, poate fără chiar să fi înțeles. Dar Marius și Raimond, rămaseră cu totul nedumeriți.

— De ce ? întrebară împreună.

— Ei ! răspunse Jan Bart, fiindcă detunăturile ar putea atrage pe pirați cari trebue să fie prin aceste locuri.

— Dar Zomba va fi sfâșiat ! exclamă Marius. Să sărim !

— Da, da ! Să sărim !

Și câte și trei, fără a-și măsura avântul, dar cu o vigoare înzecită de prezența pericolului, fură dintr'o săritură dincolo de prăpastie.

Căzură drept în picioare în partea cealaltă, alături de Zomba, care era în poziție de apărare cu baioneta întinsă așteptând atacul inamicului.

Raimond, Marius și Jan Bart puseră și ei baionetele la carabină și cele patru vârfuri ascuțite sclipiră în fața tigrului care, ceva mai departe, îi privea mârâind închizând și deschizându-și fălcile puternice, dar fără să sară.

Situația era primejdioasă, dar în acelaș timp și comică și Marius exclamă cel d'intâi.

— Sare ? nu sare ? Haide drăguță sări, și-o să vezi ce frumos o să te punem în frigare.

O să-ți facem patru găurele, la care n'o să mai găsești nasturi potriviți.

— Acré ! Acré ! strigă Jan Bart ca să excite bestia.

— Dar, taceți odată ! zise Raimond. Sunteți niște copii !

— Nu zău ! Dar imbecilul ăsta de tigru mă face să-mi pierd răbdarea. Nu cumva crede c'o să stăm aici până la noapte ? Or sare, or dacă nu să se care de-aci.

Admirabil sânge rege !

Trebuiau să fie cei trei cercetași, și să fi trecut victorioși prin pericolele prin care trecuseră ei, ca să poată glumi astfel în fața celei mai formidabile fiare sălbatice din câte există. Căci, cu toate baionetele lor, dacă tigrul se repezea la dânșii, ar fi putut chiar fiind rănit să-i sfâșie cu o singură lovitură de labă.

Dar nici ei nici Zomba nu se gândeau la așa ceva. Știau numai că erau la adăpost îndărătul a patru baionete și că, dacă tigrul s'ar fi repezit l-ar fi primit în vârful lor. Și acest lucru li se părea atât de simplu încât se înfuriau că animalul nu sărea

— Ei ! zise Raimond, dar noi suntem grăbiți și ne-am ...letisit s'așteptăm. Dacă ne ridicăm și ne vedem de drum ...igrul e în stare să ne sară în spinare. Trebuie să sfârșim ... dată !

— O idee ! propuse Marius.

Așa îngenuchiați cum suntem, să înaintăm spre bestie ...când un singur front și să-i strigăm : kiss ! kiss ! Poate așa ...iritâm și-o facem să se repeadă la noi ; sau o speriem și ...uge.

Așa și făcură.

Pe când înaintau, făceau mereu : kiss ! kiss ! la care Marius mai adăuga și alte exclamații pitorești din vocabularul lui milanez.

Deodată tigrul scoase un urlet teribil și, destinzându-se ... împins de un resort, descrise o traiectorie în aer și recăzu ... cele patru labe, dar nu în vârful baionetelor ci, dincolo ... ele, la trei sau patru pași de cercetași și de Zomba.

Raimond care văzuse pe tigru sărindu-i peste cap, nu-și ...erdu sângele rece și comandă cu ton autoritar :

— Ocolire la dreapta ! dreapta !

Cei doi cercetași și negrul executară mișcarea întocmai ... niște soldați și cele patru baionete se întoarseră în direcția tigrului, care se întorsese și el, tremurând de furie. Vârful ...lor patru baionete nu erau de cât la douăzeci de centimetri ... gâtul bestiei.

Se întâmplă rar ca vreun om să se găsească atât de a...oape de un tigru în libertate într'o atitudine atât de ame...nințătoare.

Pentru prima oară în viața lor, cei trei cercetași și Zomba putură vedea privirea felinului destul de aproape spre a ...ețelege toată frumusețea ochilor săi negri punctați cu gal...n.

Desigur la o grădină de aclimatație te poți găsi chiar la ...ol metri de un tigru, dar niciodată ochii unei fiare captive, ... chiar înfuriată, nu pot exprima aceea ce exprimau atunci ...hii tigrului tonchinez.

— La naiba ! murmură Raimond ! ce privire grozavă !

Și spuse aceste cuvinte cu un fel de respect instinctiv ...ntru forța și furia fiarei.

Tovarășii lui nu spuseră nimic, dar cine i-ar fi observat ... atenție ar fi văzut că-și mușcau buzele și că mâinile li se ...clestau pe carabine.

Acele clipe de așteptare și de amenințare reciprocă nu ...urară mai mult de o jumătate de minut, și Marius care era ...tre Jan Zart și Zomba, exact în fața felinului, avu un gest ...rvos, poate involuntar, care-l făcu s'atingă puțin botul ...imalului.

Acesta scoase un mormăit sinistru și făcând un pas înainte, asvârli spre Marius puternica lui labă, dar în acelaș timp, baionetele, mânuite de mâini solide îi pătrunseră în piept, în gât și în spinare. Fu ceva îngrozitor. De mai multe ori, cercetașii și Zomba scoaseră baionetele pline de sânge și le implântară iarăși în corpul tigrului înfuriat, dar acesta lovit de moarte se zbătea în convulsiuni grozave.

Din fericire, loviturile sale de labe nu izbeau de cât în gol, sau vârful vreunei baionete, pe când celelalte îi pătrundeau în diferite părți ale corpului.

Insfârșit, tigrul se prăbuși la pământ, avu o ultimă tresărire și rămase nemișcat în mijlocul unei bălți de sânge. Extraordinara luptă era terminată.

— Haidem ! zise Raimond, care-și păstrase mai mult de cât ceilalți sângele rece. S'a sfârșit, să nu mai pierdem timpul.

Și văzând că tovarășii săi păreau ipnotizați de cadavrul tigrului și nu se mișcau, strigă cu glasul iritat și cu un ton de comandă :

— Marius, Jan Bart, Zomba ! La dreapta împrejur, înainte, marș !

Acel ordin militar trezi pe cercetași din amorțeala lor.

Se întoarseră în călcâie și porniră la drum, sub privirea severă a lui Raimond, ca și când ar fi executat un exercițiu.

Raimond ca și când ar fi executat un exercițiu.

După câteva minute mulțumită exemplului lui Raimond, toți își recăpătaseră sângele rece. Jan Bart zâmbi și zise :

— Pe Cristof Columb ! Mi se pare că o clipă am fost toți nebuni !

— Da ! zise Marius cu gravitate, nebuni de sânge și de pofta de a distruge.

— Da, da, urît lucru ! zise Raimond.

Zomba nu spuse nimic, dar ca și când și el și-ar fi dat seama că se lăsase să fie târât de un impuls de ferocitate nedemn de un om, clătină cu severitate din cap.

Ca și când acest incident ar fi îmblânzit destinul nimic nu mai turbură în ziua aceea, drumul celor patru tineri, în mersul lor spre ultima colină, în căutarea sublocotenentului Chicot și a oamenilor săi.

Scoborâră văi, escaladară stânci, străbătură păduri de bambuși, trecură prin mlaștini și prin bălți, dar însfârșit la trei după amiazi ajunseră la poalele ultimei coline, pe care dela răsăritul soarelui începuseră s'o zărească la orizont.

Această colină mai înaltă de cât celelalte prezenta și mai multe dificultăți ; într'adevăr nu numai că era mai accidentată dar flancurile numeroaselor sale râpe erau acoperite

de pietre. Indată ce puneau piciorul pe o piatră erau târîți pe o distanță de câțiva metri fără să găsească nimic în cale de care să se agațe.

In zadar căutară cu ochii în toate părțile ; era imposibil să găsească ceva care să le ușureze mersul.

Și soarele apuse iar noaptea învălui pământul cu umbrele sale înainte ca ei să fi ajuns pe ultima platformă, unde credeau că vor găsi cenușa satului incendiat.

Sperau apoi să găsească urme de trecerea lui Chicot și a oamenilor săi, precum și urmele piraților, aflând astfel direcția luată și de unii și de alții.

Căutau, însfârșit, să găsească vreun locuitor din sat. Și de aceea, mergând, cercetau cu ochii toate tufișurile din cale, sperând să descopere pe vreun nenorocit ascuns acolo.

— Iată-ne serviți ! exclamă Raimond, văzând noaptea lăsându-se cu repeziciune.

— Cu atât mai mult cu cât nu e nici lună nici stele, zise Jan Bart.

— Și că amenință să plouă, mii de pipe, mormăi Marius.

Intr'adevăr, câțiva nori, la început ușori se îngrămădiseră la orizont, și massa lor neagră înainta cu repeziciune acoperind tot cerul.

Un vânt puternic începu să sufle și călătorii simțiră primele picături de apă în mijlocul unei răbufneli atât de puternice în cât fu cât pe aci să-i trântească la pământ.

— Oho ! exclamă Marius, situația se complică. N'o să mai regăsim niciodată drumul în mijlocul acestui haos de pietre ce se rostogolesc la fiecare pas.

— Și n'avem nici lămpi electrice, observă Raimond.

— Nu, au rămas în ranițele noastre pe stânca Sé-Ho.

— N'are face. Trebuie s'ajungem cu orice preț. Dacă nu ne putem ține pe picioare, să mergem în patru labe și să ne agățăm de orice-om putea.

Și în mijlocul furtunei și a ploaei care cădea cu furie, cei trei cercetași și Zomba, târându-se cu mâinile și cu picioarele, începură să urce colina fără a vedea măcar la doi pași. Erau conduși doar de instinct.

Din când în când ridicau capul ca să-și dea seama de drumul ce le mai rămânea de făcut.

Căci, oricât de întunecoasă era noaptea cerul plin de nori era mai puțin negru de cât pământul ; ridicând capul cei trei cercetași vedeau conturul colinei profilându-se pe fondul mai puțin întunecos al cerului.

— Curaj ! curaj ! își șopteau între ei.

Și, uzi până la piele, zgâriați și istoviți, dar mai încăpățânați ca oricând, urcau, urcau mereu.

CAPITOLUL V

Stai ! Cine e ?

De cât timp mergeau așa ?

De cât timp se înnoptase ?

Dacă cineva i-ar fi întrebat, n'ar fi putut răspunde, când, deodată, se pomeniră pe un teren plan și nu văzură înaintea lor de cât imensitatea întunecoasă a platoului.

— Mii de pipe ! exclamă Marius, abia suflând, cred c'am ajuns.

— Numai că e mai întrunerec de cât în gura unui cuptor stins și mă întreb cum o să recunoaștem locurile și cum o să descoperim unde se găsea satul ?

— Asta mă întreb și eu, zise Raimond.

In mod mașinal porniră din nou, precedați de Zomba.

Dar, după douăzeci de pași fură opriți de o voce, care striga în franțuzește :

— Stai ! cine e acolo ?

In momentul acela Zomba era înainte și cei trei cercetași la câțiva pași de dânsul, destul de aproape, pentruca la lumina slabă care se strecura printre nori să-și poată distinge reciproc expresia obrazului.

Raimond văzu că Jan Bart era să răspundă și cu o mișcare repede îi închise gura cu mâna, șoptindu-i :

— Nu răspunde ! Accentul !

— Accentul ? întrebă Jan Bart uimit.

— Care accent ? întrebă Marius, tot atât de uimit.

— Ce fel, răspunse Raimond încet, n'ați observat în pronunță un accent străin, care pare foarte suspect ?

Mulți pirați au fost la oraș ca servitori pe lângă francezi, exercitând spionajul.

Aceste cuvinte au fost, poate, rostite de un pirat. Și dacă răspundem, sau dacă înaintăm, putem cădea în vreo cursă.

— Așa e ! ziseră toți.

Și văzură în timpul acela pe Zomba care se lăsase în genuchi și se întindea cu fața la pământ.

Făcură imediat ca dânsul.

Și atunci, în noapte, glasul necunoscut repetă :

— Sai ! cine e ?

Nedumeriți, cei trei cercetași se întrebau dacă trebuiau să răspundă sau nu, ne văzând, oricât priveau în noapte, pe sentinela care strigase.

Și se gândeau, că un glonț tras de acea sentinelă, care desigur îi vedea, ar fi putut ucide pe unul din ei.

Situația nu putea fi prelungită.

Trebuia neapărat să știe cine era sentinela.

— Un moment ! zise Marius. O văd !

— Unde ? întrebară Raimond și Jan Bart.

— Colo, în aceeași linie cu corpul lui Zomba lungit ; vedeți cocoașa aceea a terenului, care se desenează mai neagră pe cerul obscur ?

— Adevărat ! răspunseră împreună Raimond și Jan Bart.

— Atunci, ce facem ? întrebă Marius.

— Ei bine trebuie să răspundem, hotărî Raimond ; să riscăm totul, și dacă sentinela trage, să tragem și noi formând un careu, sau dându-ne înapoi ca să ne retranșăm îndărătul stâncei după care am ocolit chiar acum și care e la cincizeci de pași de noi.

— Da, zise Jan Bart.

— Haidem ! ordonă Raimond.

Era să se ridice, când Marius îl opri.

— Nu te mișca. Zomba nu mai e înaintea noastră.

Intr'adevăr, zadarnic se uitau, nu mai vedeau pe Zomba.

— Am înțeles, zise Raimond. Zomba s'a dus să recunoască sentinela.

— Tocmai !

Și cei trei cercetași așteptară, ținându-și respirația.

Noaptea era prea adâncă și nu puteau urmări cu privirea pe Zomba care se târa pe pământ. Nu vedeau mai departe de cinci sau șase pași.

Marius totuși, distinse cocoașa formată de sentinelă, din pricină că platoul din vârful colinei permitea ca orice ridicătură de teren să se reflecteze asupra îndepărtatului orizont al cerului, care acum, curățat de nori, era destul de luminos.

La un moment dat, cercetașii auziră un zgomot metalic de arme și văzură în locul sentinelei două umbre care se zbăteau.

— Se bat ! observă Jan Bart.

— Mii de pipe ! bombăni Marius.

— Sentinela nu strigă, reluă Raimond, desigur că Zomba a strâns-o de gât. Haidem !

— Haidem !

Și toți fugiră spre locul acela.

Ajunși, găsiră pe Zomba îngenuchiat alături de un corp întins.

Se plecară și ei ca să vadă mai de aproape corpul și nu-și putură opri o exclamație de surprindere.

Acel om, acea sentinelă, acel prizonier era un anamit.

Și un anamit pirat !

— Canaliile ! murmură Raimond, presimțirea mea era justă.

Presupunând că prin împrejurimi s'ar putea găsi oameni din trupele franceze, au pus sentinele, care să strige în franțuzește.

Bun mijloc de a prinde în cursă, ce e drept, dar de data asta nu le-a reușit, mulțumită lui Zomba.

— Iți mulțumim Zomba! ziseră împreună câteși trei.

— Bun! Bun cercetași! zise Zomba satisfăcut.

Dar nu era momentul să se felicite. Trebuia să ia o hotărîre imediată, căci desigur că pirații nu erau departe. Poate că din pricina vântului care sufla, nu auziseră strigătul sentinelei, căci desigur că altminteri, ar fi venit imediat vreunul din ei.

Trebuia deci să profite de clipa aceea și să ia o hotărîre, care să-i scoată din situația echivocă și periculoasă.

Rămaseră câteva clipe în tăcere, gândindu-se.

Marius era tocmai să emită o părere, când, rămase cu gura căscată, întinzând mâna înainte.

Toți urmară direcția indicată și văzură pe pământ o formă neagră, care se mișca încet.

— Acré! Acré! șopti Jan Bart, alt anamit!

— Bun, bun! murmură Zomba.

Și desfăcându-se de grup, negrul începu să se târască spre forma aceea neprecisă.

Spre a înțelege posibiltatea acestor scene succesive, trebuie să ne amintim că întunerecul, deși mare, permitea totuși să se distingă în mod vag mișcările și formele, deoarece o slabă licărire de lumină filtra printre norii deși cer.

Cei trei cercetași putură deci urmări mișcările lui Zomba care se târa pe pământ, profitând de cele mai mici excrescențe ale solului spre a se disimula și a nu fi văzut de cealaltă umbră, care înainta încet.

Și, în curând, cercetașii văzură că Zomba așteptând pe cealaltă umbră neagră să se năpustească asupră-i și s'o doboare.

Imediat, părăsind pe prizonierul lor pe care-l legaseră bine, cei trei cercetași, o luară la fugă în direcția în care Zomba și cealaltă formă neagră se luptau desigur în tăcere.

Așa presupuneau cel puțin.

Și rămaseră încremeniți când ajungând la Zomba îl văzură stând alături de celălalt și strângându-și mâinile cu aerul cel mai prietenos din lume.

Cercetașii aflară imediat explicația misterului.

Individul cu care Zomba părea atât de intim era un soldat din legiunea străină, care făcea parte din trupa comandată de sublocotenentul Chicot și acel soldat era, ca și Zomma, un negru din Abisinia.

Să se întâlnească în munții Tonkinului, când se născu-

seră la mii de kilometrii, departe de acele locuri, era desigur un joc al întâmplării care îndreptățea cea mai exuberantă veselie.

Desigur, în orice altă împrejurare cei doi negri ar fi dansat o „bambula" îndrăcită acompaniată de asurzitoare strigăte de entuziasm, dar în vecinătatea piraților, bucuria lor era redusă la manifestări mai potolite și se mulțumeau să-și strângă mâinile râzând încetișor.

— Ei bine Zomba, întrebă Raimond, poți să ne explici ?

— El compatriot la Zomba ! explică negrul.

El legionar la sublocotenentul Chicot și trupa lui la o sută de metri de aci.

El venit când sublocotenentul Chicot văzut pe noi târând ca tigrii și doborând sentinela pirat.

Explicația era foarte clară.

Raimond porunci lui Zomba să se ducă să ia pe sentinela pe care o capturase și, conduși de celălalt negru, pe care-l chema Loli, cei trei cercetași, urmați de Zomba, care ducea în spinare pe prizonier, se grăbiră s'ajungă la locul, unde poposea trupa lui Chicot.

De data asta, la apropierea lor nu se mai auzi strigând : nici „Stăi" nici „cine e acolo", dar trei oameni se iviră în noapte și cercetașii văzură lucind baionetele lor în mijlocul întunericului.

Loli dete parola :

— Franța, amiralul Courbet !

După câteva minute, fără ca să fi aprins vreo lumină, cei trei cercetași și Zomba erau primiți de sublocotenentul Chicot în persoană pe pragul unui vast cort, întins în mijlocul taberii.

Sublocotenentul nu-și ascunse mirarea la vederea celor trei cercetași.

— Nu știam ce să cred, zise el, când am zărit umbrele voastre târându-se în direcția sentinelei anamite, care de departe, supraveghea împrejurimile taberii noastre.

Și când m'am convins că nu puteam da de rostul enigmei cu un simplu raționament, am trimis pe Loli să vadă ce e.

— E foarte simplu, răspunse Raimond.

Și povesti ofițeruliu, uimit drumul pe care el și tovarășii săi îl făcuseră dela râpa Sé—Ho pân'acolo.

La rândul lor cercetașii cerură explicații cu privire la flacările pe care le văzuseră în noaptea precedentă.

— Era satul anamit care ardea, răspunse sublocotenentul. Am sosit prea târziu, căci incendiul își săvârșise opera.

Am avut o luptă cu piratii, dar i-am pus pe fugă după ce am omorît câtiva. Dar, aceia făceau parte numai dintr'un

detașament ; pe la sfârșitul zilei piraţii s'au întărit cu un contingent superior oamenilor mei și am motive să cred că însăși De Tham se găsește, în mijlocul bandelor sale, care sunt foarte numeroase și puternice.

A trebuit să bat în retragere și lupta ne-a costat doi trăgători anamiți și un legionar, pe cari am avut timpul să-i îngropăm chiar în locul unde au căzut.

— Și acum, întrebă Raimond, ce faceți ?

— Voiam să continuu, spre ziuă, retragerea. Nu cunosc îndeajuns regiunea ca să pot relua mersul în timpul nopții. M'am retranșat aci într'o poziție pe care piraţii n'o pot înconjura. Sunt siliți să se menție de partea cealaltă a platoului și se tem să ne atace în timpul nopții fiindcă nu și-au putut da încă bine seama de numărul oamenilor mei.

După aceste declarații, Raimond povesti cum locotenentul Cordier sperase ca stânca Sé-Ho va fi împresurată de oamenii lui De Tham.

— Știu, răspunse tânărul ofițer.

Și planul meu era tocmai ca bătând în retragere să atrag, încetul cu încetul pe De Tham spre stânca Sé—Ho.

— Dar sunteți într'o gravă primejdie, observă Marius, căci dacă piraţii sunt numeroși, ar putea, în timpul retragerii voastre, să efectueze o mișcare înconjurătoare și să vă taie drumul. spre stânca Sé-Ho.

— Tocmai de asta mă temeam și mă tem încă. In cazul acesta va trebui să formăm un careu și să rezistăm cât mai mult posibil, sau să ne lăsăm să fim uciși pe poziție, așa încât să permitem trupelor colonelului nostru să ajungă înainte ca De-Tham și bandele sale să fi ocupat stânca Sé-Ho, după ce va fi mascart pe Cordier și pe oamenii săi.

— Va să zică, observă Jan Bart, dacă colonelul nu vine mai repede și piraţii sunt numeroși, suntem pierduți cu toții.

— E evident ! răspunse ofițerul cu cel mai mare sânge rece. Dar, datoria soldatului e de-a prevedea totdeauna cazul în care va trebui să se sacrifice. Importantul e ca sacrificiul său să fie de folos armatei.

— Va să zică situația vă pare disperată ? întrebă Raimond.

— Da, dacă colonelul nu sosește la timp spre a elibera cel puțin pe locotenentul Cordier.

— Unde credeți că poate fi colonelul în momentul acesta ? întrebă Marius.

— Nu știu ; n'am nici o informație. Nu știu dacă e la douăzeci sau la o sută de kilometri de-aci.

După informațiile noastre, De-Tham ar trebui să fie încă în China și să sosească abia peste o săptămână. Dar,

a anticipat prevederile noastre cu opt zile ; nu ne vom lăsa să fim intimidați, dar vom fi măcelăriți, unul câte unul, de piraţi cari sunt cu mult mai numeroşi decât noi.

— Ei bine, întrerupse Marius, vreți să vă spun părerea mea ?

— Spune ! răspunse Chicot care admira sincer pe cercetaşi.

— Să nu mai aşteptăm zorile şi s'o ştergem. Drumul nu e, ce e drept, uşor şi vom aluneca destul de des, dar ştim că în jurul acestui platou nu e nici un pericol. Putem foarte bine să ne lăsăm s'alunecăm pe câte o distanţă de zece metri şi vre-o stâncă, vre-un tufiş, sau vre-o mică prăpastie ne va opri, înainte de a ne face praf.

Retragerea ar trebui făcută astfel : Zomba va dirija scoborîrea întregei trupe dealungul flancurilor colinei.

Dv. veţi fi la mijloc cu oamenii dv. spre a menţine coheşiunea trupelor, Raimond, Jan Bart şi cu mine vom acoperi retragerea trăgând asupra piraţilor, dacă cumva ne atacă.

— Foarte bine, zise Raimond. Sunt de aceiaşi părere.

— Şi eu, confirmă Jan Bart.

— Primesc ! exclamă sublocotenentul Chicot, surâzând ca şi când ar fi fost vorba de o simplă plimbare.

Şi eu m'am gândit la ceeace mi-aţi spus, dar necunoscând de loc configuraţia colinei, eram silit s'aştept dimineaţa. După excelentul dv. proect, vom avea poate şi posibilitatea de a părăsi platoul, fără ca piraţii să observe ,de oarece aţi suprimat sentinela pe care o puseseră în partea noastră.

Trupa sublocotenentului Chicot se compunea exact din treizeci şi opt de trăgători, şi din şapte legionari sub comanda unui sergent la care se mai adăoga şi negrul Loli.

Această primă formaţie trebuia să urmeze imediat pe Zomba care trebuia să-i dirijeze spre râpa Sé-Ho. După el trebuia să pornească imediat locotenentul Chicot şi oamenii săi.

Iar Marius, Raimond şi Jan Bart, în loc de a forma arrière-garda cum conveniseră aveau să rămâie cu ofiţerul Chicot şi cei şapte legionari astfel că dacă se prezenta ocazia să poată forma un grup compact de trăgători.

Importantul era de a aduce în ajutorul locotenentului Cordier cât mai mulţi oameni, căci trăgătorii anamiţi, aproape neîndemânatici la câmp deschis, ar fi fost, dimpotrivă de mare folos spre a rezista atacurilor, îndată ce ar fi fost retranşaţi pe stânca Sé-Ho.

In retragere apoi, n'ar fi putut susţine piept asaltului piraţilor, pe când sublocotenentul, cei şapte legionari şi cei trei cercetaşi formau un pluton de trăgători experţi şi de soldaţi capabili să ţie piept unui număr înzecit de inamici.

După ce aceste dispoziții fură comunicate tutulor, corturile fură strânse în tăcere și retragerea începu.

Cât timp merseră pe platou, nici un indiciu nu arătă că piraţii își dădeau seama de marșul soldaților. Era relativ, ușor să nu facă zgomot atât timp cât se găseau pe teren plan. Norii acoperind din nou cerul, întunericul era atât de adânc, în cât numai zgomotul pașilor ar fi putut să-i dea de gol.

Dar, când ajunseră la panta colinei fu cu totul altceva. Oricât de prudenți erau punând piciorul pe pietre, acestea se rostogoleau zgomotos; și e lesne de închipuit ce zgomot produc picioarele a cincizeci și doi de oameni, sau acești oameni însăși, când în grupuri de zece sau douăzeci, alunecau pe o distanță de câțiva metri, fiind târâți de pietrele ce se rostogoleau.

Pe când scoborau, Raimond, Marius și Jan Bart priveau cu atenție culmea ce se desena în contururi negre pe cerul întunecat.

In curând văzură pe acea culme numeroase umbre negre.

— Piraţii, exclamă Jan Bart.

— Da, mii de pipe ! afirmă Marius.

— Atenție băeți ! zise ofițerul. Nu trageți până nu comand eu foc ! Dar imediat se gândi că piraţii trebue să-și fi dat seama de mișcarea lor de retragere. Desigur trimiseseră în lagărul francez eclerori cari găsiseră legată și întinsă la pământ pe sentinela pusă de Zomba și pe care o lăsaseră acolo.. Și-atunci își zise că nu mai trebuia s'aștepte atacul piraților. Era mai bine să-i surprindă printr'o ofensivă neașteptată. Și sublocotenentul Chicot comandă cu glas înăbușit :

— Stai !

Și cum, cercetașii și legionarii se adunau în jurul său întrebându-l, ofițerul le spuse :

— Acele umbre formează ținte minunate. Fiți gata ca la comanda „foc" să-mi omorîți câți mai mulți din acei piraţi.

Intre timp retragerea trăgătorilor anamiți de sub ordinele lui Zomba, sergentului legionar și Loli continua și sgomotul pietrelor ce se rostogoleau făceau de sigur pe piraţi să creadă că nimeni nu se gândea să tragă asupra lor.

Cercetașii legionarii și Chicot, puseseră un genuchi în pământ și fiecare ochia cu atenție un pirat.

Sublocotenentul ordonă în șoaptă :

— Atenție ! foc !

Câteva minute gloanțele răpăiră ca grindina ce se lovește de niște geamuri. Și când împuscăturile încetară, nu

se mai vedea pe linia formată de culmea colinei nici o umbră neagră.

Dar urletele de durere, de furie și de panică ce ajungeau până la urechile francezilor, lăsau să se ghicească reușita deplină a manevrei.

Surprinși în mod brusc de neașteptata ofensivă, care făcuse probabil vreo treizeci de victime, piraţii fuseseră nevoiți să bată în retragere precipitată, îndreptându-se spre baza formațiunii lor, în punctul unde erau concentrate forţele lui De-Tham.

Și credeau poate că acele focuri porneau de la noui trupe trimise în ajutorul sublocotenentului Chicot.

Fapt e, că piraţii nu se mai arătară și cu toții oamenii lui Chicot, inclusiv legionarii și cercetașii ajunseră cu bine la poalele colinei.

Și zorile începeau să se ivească îndărătul norilor, pe un cer liniștit.

La lumina zilei, Chicot și cercetașii, continuând precipitata lor retragere, constatară că piraţii nu-i mai urmăreau.

O bucurie imensă umplu toate inimile, căci de-acum erau siguri că piraţii nu vor mai ajunge trupa franceză, după cum se și întâmplă.

Drumul, cunoscut acum de cercetași, fu parcurs mult mai repede de cât la venire.

La apusul soarelui toată trupa ajungea în fața stâncei Sé-Ho.

La strigătul sentinelelor lui Cordier, sublocotenentul răspunse :

— Franța ! Chicot !

Fură felicitări, îmbrățișări, salutări voioase din ambele părți. Numele legionarilor și ale trăgătorilor, uciși în ajun în lupta susținută de sublocotenentul Chicot împotriva piraţilor lui De-Tham, fură proclamate cu solemnitate de locotenentul Cordier.

Apoi, cei doi ofițeri, care aveau acum la îndemână întregul lor contingent, pregătiră toate cele necesare pe stânca Sé-Ho spre a putea susține un atac al piraţilor mai multe zile și chiar mai multe săptămâni.

Trăgătorii anamiți ai lui Chicot aduseseră cu dânșii lăzi [illegible] provizii

Câțiva oameni fură trimiși la fluviul Negru ca să umple cu apă toate burdufele. Alți făcură în jurul stâncii transee, săpară șanțuri, pregătiră curse acoperindu-le cu frunze. In scurt, toată ziua aceia, după sosirea cercetașilor și a lui Chicot cu oamenii săi, toți munciră voioși spre a transforma stânca într'o adevărată fortăreață.

Proviziile fură examinate, măsurate și sistematizate, așa în cât să le dea putința de a rezista cât mai mult fără a fi expuși să moară de foame.

Locotenentul Cordier, după ce calculă cu atenție, constată că aveau apă și provizii suficiente spre a rezista douăzeci și două de zile.

— Sunt liniștit, zise el, colonelul va întrebuința mult mai puține zile spre a veni aci.

Nu va trece nici o săptămână și veți vedea razele roșii, care trebue să ne semnaleze prezența sa.

Cât pentru pirați....

In momentul în care rostea aceste cuvinte și voia să-și exprime gândul cu privire la oamenii lui De-Tham, fu întrerupt de un gest al lui Marius, care îi întindea un binoclu, zicându-i :

— Priviți ! Priviți, d-le locotenent, colo pe înălțimea aceea, sosesc !

Locotenentul luă binoclul, privi în direcția indicată și zise :

— E drept ! Iată-i ! Peste puțin vom avea atacul.

CAPITOLUL VI

Atins !

Trupa adunată pe stânca Sé-Ho era compusă astfel : Locotenentul Cordier, sergentul Louis, caporalul Legal, douăzeci și nouă de legionari, patruzeci și nouă de trăgători anamiți, cei trei cercetași și Zomba.

In total optzeci și cinci de oameni

Raimond și Marius nu avură nici o însărcinare precisă. Combatanți liberi se puteau duce în orice punct spre a se bate cu carabinele sau cu baionetele, după cum dictau împrejurările.

Sublocotenentul Chicot trebuia să comande trăgătorilor namiți, cari aveau ordinul să nu se descopere nici odată, trăgând din locuri adăpostite, iar locotenentul Cordier își rezervă legionarii.

Cât pentru Zomba, el avea aceiași libertate de acțiune ca și cercetașii.

In mijlocul platoului dreptunghiular de pe stânca Sé-Ho se ridica un vast cort deasupra căruia fâlfâia drapelul francez.

N'aveau deci decât s'aștepte asaltul. Dar nimic nu se întâmplată după prânz și în timpul nopții. Sentinelele semnalară doar câteva lumini ce se zăreau în desișuri dealungul fluviului Negru și în jurul stâncii.

Era evident că banditul De-Tham, voia să-și ia revanșa într'un mod teribil.

De dimineață trompetele sunară voios deșteptarea și sublocotenentul Chicot, care vechiase toată noaptea, dădu raportul locotenentului Cordier.

— Judecând după numărul luminilor, piraților sunt foarte numeroși ; vreo câteva mii.

— Intr'adevăr, asta corespunde cu informațiile primite, după care De-Tham și-ar fi concentrat la granița chineză toți oamenii disponibili.

— Hotărît lucru, aceasta e ultima partidă pe care Franța o va juca în Tonkin împotriva șefului banditilor.

— Cu atât mai bine ! mii de pipe ! exclamă Marius. Rezultatul e mai mult ca sigur : piraților vor fi învinși.

— In tot cazul, e sigur că asaltul pe care-l pregătește De-Tham nu se va face azi, cunosc prea bine obiceiurile piraților. Vor petrece ziua trimițând spioni în jurul nostru. De-Tham va privi din înălțime cu binoclul și abia la noapte va da semnalul de atac. Lupta va începe două sau trei ore după apusul soarelui.

— Să vie ! zise Marius. Ii așteptăm

Aceasta era dorința tutulor. In cursul zilei, exaltarea așteptării crescu mereu în inimile soldaților.

Fiecare se gândea că misiunea detașamentului era dintre cele mai frumoase. Ce victorie ! mai ales dacă reușeau să puie pe fugă bandele lui De-Tham înainte de sosirea tru-

Atunci banditii dezorganizați vor cădea în mod fatal în reteaua pe care colonelul o va fi întins desigur în jurul stâncei Sé-Ho.

Aceasta era credința unanimă.

Și dorința tutulor era, ca după primul asalt, locotenentul să le permită să părăsească stânca spre a continua lupta în câmpie.

Dar, ofițerul conscient de răspunderea sa, și știind datoria sa de a nu-și părăsi poziția, nu putea consimți și zise :

— Dacă respingem atacul, după cum sper, cu atât mai bine ! Dar vom rămâne aci și vă interzic la toți de a vă părăsi posturile.

Ordinul era formal și toți se pregătiră să i se supuie.

Dimineața trecuse în liniște, iar după amiaza păru destul de lungă.

După ce trupa se ospătă, toți se simțiră bine dispuși și pregătiți pentru luptă.

Se făcu noapte ; o noapte senină și călduță. Toți oamenii erau la posturile lor. Locotenentul Cordier și cercetașii se plimbau observând pe rând cele patru puncte cardinale. De o dată, fără nici o prevestire, o ploaie de gloanțe se abătu asupra stâncei și nenumărate detunături răsunară în râpă.

Cordier și cei trei cercetași se opriră brusc.

— Nu e nimeni atins ? strigă locotenentul Cordier.

Urmă o tăcere scurtă, apoi din diferite puncte se auzi vocea sublocotenentului Chicot, a sergentului Louis, a caporalului Legal, care răspunseră :

— Nimeni !

— Bun, răspunse locotenentul. Stați în gardă și fiecare să-și facă datoria. Era într'adevăr asaltul. Un asalt teribil, cu atât mai primejdios și mai violent, cu cât ofițerii nu se așteptaseră. Șeful De-Tham avusese infernala precauțiune de a-și îmbăta oamenii cu rachiu de orez, căci păreau niște adevărați diavoli cari se năpustiseră din toate părțile, luând cu asalt stânca Sé-Ho.

Unii fură văzuți căzând ca niște ciorchine negre în fundul șanțurilor. Dar alții, treceau peste șanțuri, dărâmau barierele și agățându-se de colțurile stâncii urcau cu repeziciune în mijlocul zgomotului infernal al detunăturilor ce

Cei trei cercetași, îngenuchiați unul lângă altul alături de Zomba, descărcau pe rând carabinele. Tirul era mult ușurat de lumina stelelor și de numărul asediatorilor. Fiecare glonț lovea ținta.

Dar când unul cădea, părea că alți cinci pirați veneau să'l ia locul.

Și banditii se îndemnau cu strigăte sălbatice, blesteme și urlete, iar din tufișuri răsuna muzica sălbatecă și discordantă a unor trompete făcute din dinți de elefanți. Dar sonoritatea lor era atât de puternică în cât domina strigătele piraților și zgomotul detunăturilor. Sus, pe stâncă, locotenentul Cordier își îndemna oamenii, dându-le exemplul propriului său curaj. Cât pentru cei trei cercetași, descoperiseră imediat poziția cea mai atacată de inamici. Era partea aceea a stâncii din spre fluviul Negru.

Acolo terenul fiind mai în pantă, înlesnea mult urcușul. Văzând că într'acolo era adevăratul pericol, Cordier își conduse legionarii în acel punct ,punându-i în a doua linie îndărătul cercetașilor. Dar poziția nu putu fi menținută, deoarece, ajunși cam pe la jumătatea stâncii, piraților deviară spre stânga spre a opera o mișcare de împresurare.

Observând manevra, locotenentul își rechemă soldații și îi postă într'alt punct mai slab, gândindu-se că cercetașii, Zomba și trăgătorii anamiți, vor fi de ajuns spre a apăra laturea din spre fluviu.

In momentul acela intensitatea luptei era atât de mare, încât pericolul era egal în toate părțile.

Și curând începu lupta cu arma albă. Dar strigătele, urletele și blestemele deoparte și de alta făceau un zgomot îngrozitor.

Asediați de un grup compact de vreo treizeci de pirați, cei trei cercetași, cari îngenunchiaseră ca să poată trage mai bine, fură nevoiți să se ridice și să se dea cu zece pași înapoi pe platou.

Avură în curând alături pe locotenentul Cordier, care înarmat ca orice legionar cu o simplă pușcă se bătea viteje, ne pierzând totuși din vedere obligațiile sale de comandant.

Piraților erau atât de numeroși, încât curând invadară

Deodată se auzi vocea lui Marius care urla :

— Drapelul ! seama la drapel !

Văzuse în clipa aceea un grup de piraţi cari se îndr tau în fugă spre cortul deasupra căruia flutura drap francez.

Cei trei cercetaşi ajunseră înaintea lor.

Cun un salt formidabil, sprinten şi uşor ca un clo Marius sări pe cort, smulse drapelul şi lăsându-se să cadă toată greutatea, se pomeni în picioare lângă camarazii fluturând în mână drapelul ţării aliate.

Locotenentul Cordier se depărtase spre a dirija o ot sivă ce-i venise atunci în minte. Şi făcea cu glas tunător a lul legionarilor săi. Dar sublocotenentul Chicot, se ralias el la grupul cercetaşilor. In momentul acela soarele se pe cer.

Marius cu un gest energic împlântase în pământ pelul pe când Raimond striga :

— Şi-acum, în careu, în jurul drapelului !

Strigătul fu auzit de trei legionari, pe cari peripe luptei îi detaşase de grupul adunat de locotenentul Cord

Se repeziră şi ei spre a forma careul, dar o salvă răs în dreapta lor, comandată de un pirat de statură colosal ei căzură ca trăzniţi înainte de a ajunge lângă cercetaşi.

Atenţia lui Raimond, Marius, Jan Bart şi Chicot fu, stinctiv, atrasă spre punctul de unde pornise salva uc toare şi văzură pe colos cu braţele întinse, strigând cu puternic şi ascuţit ordine scurte şi imperioase.

Locotenentul Cordier strigă :

— E De Tham !

— Mii de pipe ! strigă Marius. Nu mai avea carab Cu mâna stângă strângea securea şi cu dreapta revolve Impins de o idee bruscă, Marius eşi din careul format de varăşii săi şi de Chicot şi se năpusti ca un nebun spre g pul dominat de colosalul pirat.

Dar, în acelaş moment, Raimond scotea un strigăt, clătină şi ducându-şi mâinile la piept strigă :

— Sunt atins !

Şi căzu.

In cădere trase şi drapelul ale cărui falduri îl înfăşu ră. Vocea lui Raimond lovi pe Marius drept în inimă. M

nezu. se opri, se întoarse, văzu pe Raimond cazând și avu presimțirea că fusese grav rănit. Atunci scoase un răcnet nearticulat. Și, întorcându-se spre grupul piraților, cari trăgeau mereu, făcu una din acele sărituri formidabile, care pentru el nu erau de cât un joc și căzu pe pieptul lui De Tham.

Se încleștă cu picioarele, cu coapsele și cu brațul stâng de corpul piratului și cu dreapta îi apăsă pe frunte țeava revolverului, strigând :

— Raimond, ești răzbunat !

In acelaș moment slobozi revolverul și căzu împreună cu De Tham care se prăbuși la pământ.

Fără îndoială Marius, era să fie victima actului său temerar, căci pirații cari înconjurau pe De Tham se întoarseră spre dânsul ca niște diavoli înfuriați.

Dar, în acelaș timp Cordier și legionarii săi sosiră ca o trombă și liberară pe Marius. Atunci pirații cari înconjuraseră pe De Tham scoaseră un strigăt lugubru. Acel strigăt trebuia să fie vreun semnal, căci făcu să înceteze imediat lupta.

Marius nu băgă însă de seamă, căzând, n'avusese de cât un gând :

Raimond.

Fără a se ocupa de De Tham, fără a-și da seama că pirații fugeau iar legionarii treceau pe lângă ei urlând și urmărind pe pirați până în marginea stâncii, se ridică și alergă spre punctul unde văzuse căzând pe Raimond.

Căderea lui Raimond inspirase aceeași idee lui Jan Bart și lui Zomba. Nici ei nu se mai gândeau la luptă ci numai la prietenul căzut.

Cortul central rămăsese în picioare. Zomba și Jan Bart ridicară corpul lui Raimond, încă înfășurat în cutele drapelului și îl duseră în cort. Marius îi văzu și îi urmă. Și câteși trei aplecați asupra lui Raimond rămaseră câteva minute într'o dureroasă prostrație.

Raimond era luminat în plin de soarele care intra în cort prin deschizătura ce ținea loc de ușă. Cu ochii închiși, cu obrazul palid și o spumă roșie în colțul gurei, el părea mort.

Marius, Jan Bart și Zomba, muți de durere, păreau îm-

pietriți. Deodată Jan Bart fu zguduit de un sughiț. Marius ridică capul și își privi camaradul. Văzu că avea ochii plini de lacrimi. Și atunci, Marius zise cu un fel de furie teribilă :

— Nu, nu e cu putință să fie mort ! nu e cu putință !

In momentul acela apăru și locotenentul Cordier. Dintr'o privire văzu scena, înțelese, intră în cort, căzu în genuchi între Marius și Jan Bart și cu mișcări repezi dar precise desfăcu tunica lui Raimond. Cămașa apăru însângerată în partea dreaptă. Locotenentul Cordier desfăcu cămașa și văzu o mică gaură sângerândă sub mamela dreapta. Examină rana, pipăi pieptul și zise cu o expresie de vie bucurie :

— Copii, fiți liniștiți, cred că nu mă 'nșel : glonțul a alunecat între plămân și ficat. Vom salva pe Raimond.

— Trăește dar ? exclamă Jan Bart și Marius.

— Da. Da ! stați liniștiți. Veți vedea.

Locotenentul se sculă, alergă la o lădiță din fundul cortului, o deschise, scoase două flacoane și apropiă unul de nările lui Raimond care aproape imediat tresări, scoase un lung suspin și deschise ochii.

In momentul acela se auzi vocea lui Chicot strigând triumfătoare :

— Șeful De Tham e mort !

Acel strigăt reînsufleți pe Raimond Balsan. Strigă cu glas slab, dar în care se citea o energică sforțare de voință.

— Marius l-a ucis !

L'am văzut ! chiar în momentul în care cădeam, ultima viziune pe care am avut-o fu Marius, care sărea pe pieptul lui De Tham sfărâmându-i craniul cu revolverul său. E adevărat ? N'a fost un vis ?

— Nu, Raimond, zise locotenentul Cordier cu gravitate. De Tham e mort și a fost ucis de Marius. Iar toți ceilalți pirați, cari n'au fost omoriți au fost puși pe fugă ; trăgătorii noștrii îi urmăresc cu baionetele. Iar legionarii noștri au făcut peste patru sute de prizonieri, cari sunt cu totul deprimați de moartea șefului lor pe care'l considerau un adevărat zeu.

— Dar atunci, strigă Jan Bart : Victoria e completă ?

— Completă răspunse locotenentul Cordier și când va sosi colonelul nu va găsi în fața sa de cât două sau trei sute de piraţi risipiţi.

— Și totul, zise Cordier, se datorește, în primul rând celor cercetași, cari formând careul în urul drapelului, menținut până la sosirea lui De Tham.

Sub cort emoția era mare. Ochii celor doi ofițeri erau plini de lacrimi și degetele locotenentului Cordier tremurau pe când bandajau rana lui Raimond cu îndemânarea unui adevărat medic.

Din fericire, glonțul nu rămăsese în corp ci ieșise prin spate, după cum constată locotenentul.

Și chiar Raimond, cu toate că simțea o durere sfâșietoare și o oarecare sufocare, își dădea bine seama că rana, deși gravă, nu era mortală.

Și ziua aceea începută cu lupte, se termină în cea mai deplină liniște.

Abia după două zile, pe la orele nouă seara, se văzură la câțiva kilometrii, urcându-se pe cer, razele roșii care semnalau sosirea colonelului.

Sublocotenentul Chicot cu doisprezece legionari îi ieși înainte spre a-i da raportul asupra bătăliei dela Sé-Ho.

Iar colonelul, urmat de statul său major, veni în persoană să felicite pe eroii ei.

Pentru Raimond, întins pe un pat de campanie ,el avu un special cuvinte afectuoase și îl spuse că îi va trece la ordinea de zi pe armată ca și când ar fi fost soldați regulați, iar dela tată parte va scri la Paris spre a cere ministrului de război ca cei trei cercetași să fie decorați.

Atunci Raimond îi răspunse.

— Marius, Jan Bart și cu mine, d-le Colonel, nu vrem decât o singură răsplată : cuvintele pe care le-ați rostit adineaori acum !

A doua zi, toată trupa porni de a lungul fluviului Negru direcția Hanoï, iar Raimond fu transportat cu patul său o targă de bambu.

Vestea izbândei fu transmisă guvernatorului Tonkinu-

lui, care, la rândul său, telegrafiă guvernatorului general Indochinei.

Astfel când sosiră la Hanoï, cei trei cercetaşi avură primire triumfală.

Numele lor era pe toate buzele şi se ridică în cinstea lor un arc de triumf pe care se citea cu litere de foc.

„Trăiască cei trei cercetaşi italieni".

Citiţi urmarea în fascicola No. 18

PAGODA INSUFLEŢITĂ

CUPONUL No. 1
pentru deslegarea jocului din pag. 770 şi participarea la premiul de **10.000** lei